

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Bakalářská práce

2019

Renée Bastlová

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Vliv NRA na soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller

Bakalářská práce

Autor práce: Renée Bastlová

Studijní program: Mezinárodní teritoriální studia

Vedoucí práce: PhDr. Mgr. Kryštof Kozák, Ph.D.

Rok obhajoby: 2019

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne

Renée Bastlová

Bibliografický záznam

BASTLOVÁ, Renée. Vliv NRA na soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller. Praha, 2019. 53 s. Bakalářská práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Vedoucí bakalářské práce PhDr. Mgr. Kryštof Kozák, Ph.D.

Rozsah práce: 81923 znaků včetně mezer

Anotace

Bakalářská práce „Vliv NRA na soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller“ pojednává o zlomovém soudním případě z roku 2008, který se zabýval zákazem zbraní na úrovni města, a ve kterém bylo poprvé v historii druhého dodatku rozhodnuto ve prospěch tzv. individuálního práva držet zbraň, konkrétně za účelem sebeobrany. Druhý dodatek Ústavy Spojených států amerických říká, že „Dobře udržované milice jsou nezbytné k zabezpečení svobodného státu, právo lidu vlastnit a nosit zbraně nebude porušeno.“ Existují dvě interpretace tohoto dodatku. Jedna strana sporu tvrdí, že druhý dodatek zajišťuje individuální právo držet zbraň. Ta druhá, že druhý dodatek zajišťuje právo držet zbraň pouze v souvislosti s domobranou. NRA, jež je jednou z nejsilnějších lobbistických skupin za zbraně v USA, prosazuje individuální právo držet zbraň. Je dobře známo, že jejich rétorika má nemalý vliv na veřejné mínění Američanů. Součástí práce je analýza způsobu lobbování NRA a projevů tohoto lobbingu. Zkoumá, do jaké míry Nejvyšší soud Spojených států amerických a jeho soudci kopírovali myšlenky NRA v tomto soudním případě. Cílem práce je pomocí dlouhodobě prosazovaných argumentů a názorů této organizace, které se objevují v tzv. amicus curiae brief určit shodu těchto názorů se stanoviskem Nejvyššího soudu, a tedy určit nakolik NRA toto rozhodnutí ovlivnila.

Annotation

Bachelor thesis „NRA influence on D.C. v. Heller decision“ addresses the issue of a landmark case from 2008 that dealt with the city's gun ban and in which for the first time in the history of the Second Amendment was decided in favor of an individual right to bear arms, specifically for the purpose of self-defense. The Second Amendment to the United States Constitution reads "A well regulated Militia, being necessary to the security of a free State, the right of the people to keep and bear Arms, shall not be infringed." There are two possible ways to interpret this amendment. One side of the argument maintains that the Second Amendment guarantees an individual right to bear arms. The other maintains it guarantees a right to bear arms just in connection with militia. NRA, one of the most powerful lobby groups that advocates gun rights in the USA, promotes the individual right. It is well known that its rhetoric has great influence over public opinion of the Americans. As a part of my thesis I analyze the ways of NRA's lobbying. The thesis examines to what extent did the Supreme Court of the United States and its justices copy thoughts of the NRA in this case. The goal of this thesis is to show similarity between the NRA's and Court's arguments with

the help of long-term views and opinions of this organization that can be seen in the Amicus Curiae Brief and to determine the influence of the NRA over the Court's decision.

Klíčová slova

zbraně, USA, 2. dodatek, Heller, NRA, lobbying

Keywords

guns, USA, 2nd Amendment, Heller, NRA, lobbying

Title

NRA influence on D.C. v. Heller decision

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala svému vedoucímu práce PhDr. Mgr. Kryštofovi Kozákovi, Ph.D. za ochotu při vedení mé bakalářské práce, revizi mého textu, cenné komentáře a rady.

Obsah

ÚVOD	9
CÍLE A METODOLOGIE PRÁCE	10
ROZBOR LITERATURY	11
1 NRA A ZPŮSOBY LOBBOVÁNÍ	13
1.1 CHARAKTERISTIKA NRA V KONTEXTU LOBBINGU	13
1.1.1 Lobbyování výkonné moci a voleb	16
1.1.2 Lobbyování zákonodárné moci	17
1.1.3 Lobbyování soudů	18
1.2 OVLIVNĚNÍ AKADEMICKÉHO PROSTORU	20
2 CESTA SOUDNÍHO PŘÍPADU K NEJVYŠŠÍMU SOUDU	22
2.1 PROBLEMATIKA DRUHÉHO DODATKU	22
2.2 HELLER V. D.C.	25
3 KATEGORIZACE ARGUMENTŮ V SOUDNÍM PŘÍPADU D.C. V. HELLER	27
3.1 DLOUHODOBĚ PROSAZOVANÉ NÁZORY NRA PROMÍTNUTÉ V AMICUS CURIAE BRIEF	28
3.1.1 Právo na povstání	28
3.1.2 Svoboda	29
3.1.3 Maskulinita	31
3.1.4 Fundamentální právo	32
3.1.5 Neúčinnost regulace zbraní	32
3.1.6 Další amicus curiae brief na podporu respondenta	33
4 ROZHODNUTÍ NEJVYŠŠÍHO SOUDU	34
4.1 ARGUMENTY NEJVYŠŠÍHO SOUDU	35
4.1.1 Prefatory a operative clause	36
4.1.2 Právo na povstání	36
4.1.3 Sebeobrana	37
4.1.4 Regulace ano	38
4.2 ANALÝZA JEDNOTLIVÝCH SOUDCŮ	39
4.2.1 Antonin Scalia	40
4.2.2 Samuel Alito	41
4.2.3 Clarence Thomas	42
4.2.4 John Roberts	42
4.2.5 Anthony Kennedy	43
ZÁVĚR	43
SUMMARY	46
POUŽITÁ LITERATURA	48

Úvod

Druhý dodatek k americké ústavě, jenž je součástí tzv. Listiny práv, anglicky Bill of Rights, říká, že “Dobře regulovaná milice je nezbytná k zabezpečení svobodného státu, právo lidu vlastnit a nosit zbraně nebude porušeno.”¹ Tento dodatek je sice nejkratším z prvních deseti dodatků k americké ústavě, nicméně se v průběhu času ukázalo, že jeho znění a výklad zdaleka nejsou jednoznačné.

Existují dvě možné interpretace tohoto dodatku. Zaprvé, druhý dodatek zajišťuje individuální právo, a sice, jednotlivec má právo držet zbraň ať za účelem sebeobrany či pro rekreaci. Zadruhé, druhým dodatkem je zajištěno kolektivní právo. Držet zbraně je tedy možné pouze v souvislosti s domobranou. Kvůli těmto dvěma proti sobě stojícím teoriím vznikl soudní případ D.C. v. Heller, který se zabýval zákazem pistolí a střelných zbraní v domácnosti na úrovni města. Dick Heller, speciální policejní strážník, chtěl nosit svoji pistoli vždy při sobě, nejen při své službě. V cestě mu ale stál právě zákaz města Washington, D.C., který mu znemožňoval registraci a koupi pistole. Podle Hellera mu distrikt a jím vydaný zákaz upíral právo, které mu mělo být zaručeno druhým dodatkem. Jelikož byl podle Hellera zákon protiústavní, rozhodl se muž bojovat za svá práva a s pomocí libertariánského think-tanku Cato Institute město kvůli zakazu zažalovalo. Tématem mé bakalářské práce je zkoumání vlivu National Rifle Association na soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller. Nejvyšší soud by sice měl být nezávislým orgánem, na první pohled se však zdá, že rétorika NRA mohla ovlivnit jeho argumentaci v tomto případě.

Soudní případ D.C. v. Heller se stal zlomovým bodem pro zastánce práv spojených se zbraněmi. Rozsudek je významným milníkem v debatách ohledně možnosti státních orgánů omezovat držení zbraní. Nejvyšší soud poprvé v historii druhého dodatku specifikoval jeho rozsah, když tehdy poměrem 5:4 rozhodl ve prospěch tzv. individuálního práva držet zbraň v domácnosti, a to konkrétně za účelem sebeobrany. Tento případ byl též po dlouhé době prvním soudním případem týkajícím se druhého dodatku, který se dostal před Nejvyšší soud. Naposledy se Nejvyšší soud vyjádřil v takto důležitém rozsudku v otázce práva držet zbraň v soudním případě United States v. Miller v roce 1939. Lobbing ze strany NRA je navíc v USA kvůli přetrvávajícímu problému se zbraněmi stále probíraným tématem.

---

¹ Druhý dodatek k Ústavě Spojených států amerických, 1791.

Cíle a metodologie práce

Bakalářská práce zkoumá, do jaké míry kopíruje Nejvyšší soud Spojených států USA a jeho soudci myšlenky lobbistické National Rifle Association v soudním případě D.C. v. Heller. Cílem práce je pomocí dlouhodobě prosazovaných argumentů a názorů této organizace, které se objevují v amicus curiae brief, určit shodu těchto názorů se stanoviskem soudu, a tedy určit nakolik NRA ovlivnila rozhodnutí Nejvyššího soudu. Otázky, které si kladu jsou, do jaké míry přebrali soudci Nejvyššího soudu rétoriku NRA? Nakolik je NRA schopna prosazovat své názory?

Podle mého názoru by soudní případ D.C. v. Heller bez NRA, jejího intenzivního lobbování a prosazování názorů na veřejnosti nemohl vzniknout. Nebýt NRA, zajisté by nebylo rozhodnuto ve prospěch Hellera. Argumentace soudu se v mnoha bodech shoduje s tou NRA.

K dosažení cíle využívám analýzy dokumentů v tomto soudním případě. Konkrétně analýzy dlouhodobě prosazovaných názorů NRA, které jsou promítnuté v amicus curiae brief zaslaném Nejvyššímu soudu. Tento amicus curiae brief mě ujišťuje v tom, že soudci museli o názorech NRA vědět, jelikož soud tyto oficiální dopisy čte. Dále pomocí analýzy soudního stanoviska a ústních argumentů hledám názory kryjící se se stanovisky NRA. Nakonec odhaduji nakolik mohla NRA ovlivnit toto soudní rozhodnutí.

Práce je členěna do čtyř hlavních kapitol. V první kapitole se zabývám charakteristikou lobbingu ze strany NRA a nástroji, kterých k dosažení svých cílů používá. V druhé kapitole se věnuji vysvětlení základní problematiky druhého dodatku, jeho historii a cestě onoho soudního případu k Nejvyššímu soudu. Třetí kapitola se soustředí na kategorizaci dlouhodobě prosazovaných názorů NRA a hlavních argumentů v případě Heller v. D.C., jež byly promítnuty v amicus curiae brief, který organizace Nejvyššímu soudu odeslala. Čtvrtá kapitola se zabývá samotným soudním rozhodnutím a stanoviskem soudu, kde se snažím nalézt argumenty soudu kryjící se s argumenty NRA. Kauzalitu dokazuji pomocí případných styků či kontaktů mezi soudci a zástupci NRA, dále pomocí dlouhodobých názorů této organizace, se kterými museli být soudci obeznámeni, jelikož se objevily i v amicus curiae brief. Na závěr expertně odhaduji, nakolik mohli být soudci ovlivněni rétorikou NRA.

Rozbor literatury

V českém jazyce se tomuto tématu doposud nikdo nevěnoval. V anglickém jazyce sice ano, ale žádná publikace není věnována přímo vlivu NRA na ono zlomové rozhodnutí. Existují však například analýzy vlivu NRA na veřejné mínění a akademické prostředí, které mi k dosažení mého cíle pomohou. Proto bych se tomuto tématu ráda věnovala a následně odpověděla na otázku, nakolik je NRA schopna prosazovat své názory u Nejvyššího soudu.

Má práce vychází z druhého dodatku k Ústavě Spojených států amerických. Základem práce jsou soudní dokumenty, a to konkrétně ústní argumenty, které zazněly při projednávání případu. Dále samotný rozsudek a stanovisko soudu v tomto případě, které je pro moji práci klíčové, jelikož díky němu mohu analyzovat použité argumenty Nejvyššího soudu a určit jejich shodu s argumenty NRA. Pro kategorizaci argumentů NRA využiji jejich *amicus curiae* brief, jenž mi pomůže dokázat kauzalitu.

Dlouhodobě prosazované názory NRA, které se objevují v *amicus curiae* brief, a charakteristiku jejich chování prezentuje důležitý titul pro práci, a to *Gun Crusaders: The NRA's Culture War* od Scotta Melzera. Autor se sám stal členem NRA s cílem získat přístup na její setkání a popsat vnitřní chod této organizace. Kniha objektivně popisuje nejenom vzestup NRA, ale i to, co pro členy organizace znamená. Snaží se zachytit jejich hlavní názory, se kterými však autor osobně nesouhlasí.

Dále v práci využívám monografií zabývajících se charakteristikou a způsoby lobbování ze strany NRA, konkrétně knihu Lionela Zettera *Lobbying: The Art of Political Persuasion*, a knihu Thomase T. Holyoka *Interest Groups and Lobbying: Pursuing Political Interests in America*. Tyto knihy popisují, jakých nástrojů NRA používá k dosažení svých cílů. Nejsou názorově zabarvené. Poskytují pouze fakta o lobbingu, nikoliv názory.

Pro historické souvislosti jsem z velké části použila článek Nelson Lunda „*The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation*“. Lund je důležitou postavou mé práce, jelikož je zastáncem individuálního práva držet zbraň a zastáncem NRA.

Informace o soudním případě jsem čerpala především z knihy Briana Dohertyho *Gun control on trial: Inside the Supreme Court Battle over the Second Amendment*. Tato kniha byla vydána pod záštitou Cato Institute, jenž vedl soudní případ *D.C. v. Heller*, a proto se v některých jejích částech objevuje kritika NRA.

Jako doplňující zdroje mi posloužily články z elektronických časopisů. Pro odborný pohled na danou problematiku jsem dále využila článků právnických časopisů. Mimo jiné jsem do své práce pro demonstraci vlivu NRA na veřejné mínění vložila jednu z anket Gallupu, což je americká výzkumná globální společnost známá především pro vykonávání průzkumů veřejného mínění po celém světě.

Pro pochopení širšího kontextu je vhodné také uvést základní ekonomické statistiky týkající se prodeje zbraní v USA a jejich ceny. V USA se každoročně prodá 14 milionů nových zbraní. Průměrná hodnota prodané zbraně je 2800 USD, celkový obrat tedy činí přibližně 40 miliard amerických dolarů, tj. 920 miliard českých korun. Tato částka je řádově srovnatelná s rozpočtem České republiky.²

Ceny zbraní, které si lze vybírat pohodlně přes internet, jsou v podstatě lidové, a ani pro velmi chudého člověka není problém si na zbraň našetřit i při minimální mzdě 7,25 USD za hodinu (166,- CZK).

Za 137 USD, tj. 3 151,- CZK si pořídíte nejlevnější funkční revolver Heritage Rough Rider 22lr 4.75" 6rd.³

Za 461 USD, tj. 9 768,- CZK si už pořídíte legendární semiautomatickou pušku M-16, kterou používala armáda USA ve Vietnamu a je svým výkonem srovnatelná s legendárním Kalashnikovem. Jeho replika je také dostupná online, stojí však 1000 USD, tj. 23 000 CZK.⁴

Výsledkem pak je, že se podle expertních odhadů v USA nachází cca 392 milionů zbraní, tj. více než je celkově obyvatel, včetně starců, žen a dětí. Tato ekonomická rovina je důležitá pro správné pochopení významu závěrů práce.

---

² Daniel, Trotta, "U.S. gun sales down 6.1 percent in 2018, extending 'Trump slump'" Reuters, (30. ledna 2019), <https://www.reuters.com/article/us-usa-guns-sales/u-s-gun-sales-down-6-1-percent-in-2018-extending-trump-slump-idUSKCN1PN346> (staženo 6.5. 2019).

³ Všechny ceny jsou aktuální k 6.5. 2019 na webu <https://www.usafirearms.com/>.

⁴ Ibid.

⁵ Christopher Ingraham, "There are more guns than people in the United States, according to a new study of global firearm ownership" The Washington Post, (19. června 2018), https://www.washingtonpost.com/news/wonk/wp/2018/06/19/there-are-more-guns-than-people-in-the-united-states-according-to-a-new-study-of-global-firearm-ownership/?noredirect=on&utm_term=.ac139df799eb (staženo 6.5. 2019).

1 NRA a způsoby lobbování

1.1 Charakteristika NRA v kontextu lobbingu

The National Rifle Association, také známá pod zkratkou NRA, je organizace známá prosazováním individuálního práva držet zbraň. Tato organizace byla vytvořena v roce 1871 se zaměřením na střelectví a lov. Založena byla skupinou důstojníků armády Unie po občanské válce za účelem zlepšení střeleckých schopností vojáků, kteří zbraně stěží uměli používat. NRA se nezajímala o politiku, ani se v ní neangažovala.

V současnosti je NRA na špičce organizací v lobbování za neomezené právo nosit zbraň a má okolo 5 milionů členů. Součástí NRA, zabývající se lobbingem, byla založena v roce 1975 a nese název Institute for Legislative Action, také ILA. Tento institut má na starost tzv. PACs, neboli Political Action Committees, což jsou organizace shromažďující a vybírající finance od dárců pro potřeby svých kandidátů. Hlavním lobbistou a politickým stratégem NRA je Chris W. Cox.

Organizace nebyla vždy proti regulacím, dříve spolupracovala s vládou a podporovala z její strany navrhované restriktce zbraní. Od 70. let se ale v organizaci začali objevovat opačně smýšlející jedinci šířící kampaň za ochranu práva držet zbraň, což zapříčinilo její vnitřní rozkol. Tito reformátoři byli vedeni Harlonem Carterem, jenž od roku 1975 vedl ILA, v té době ještě málo významnou, dále Nealem Knoxem, který veřejně podporoval práva spojená se zbraněmi. Napětí uvnitř organizace ohledně postoje ke zbraním se zvyšovalo. Vše se změnilo v roce 1977 během tzv. vzpoury v Cincinnati, kdy na setkání NRA konflikt vyvrcholil a stávajícího vůdce NRA nahradil právě Carter. Položili tak základy nové organizaci, která se od té doby soustředí na ochranu práva držet zbraň zmíněného ve Druhém dodatku Ústavy USA.

Politická kampaň NRA je zaměřená na šíření takového výkladu druhého dodatku, jenž podporuje individuální právo držet zbraň. Zastává názor, že druhý dodatek zajišťuje americkému občanovi právo držet zbraň, a to především za účelem sebeobrany. Pro mnoho Američanů zbraně představují symbol jejich svobody, a to především kvůli roli, kterou sehrály v boji za nezávislost. V myslích těchto jedinců tvoří zbraně národní identitu. „Jako auta a alkohol jsou zbraně důležitou součástí představitosti, strachu, zkušenosti a rekreace Američanů.“⁶

---

⁶ James B. Jacobs, *Can Gun Control Work?* (Oxford University Press, 2002), 42, <http://web.b.ebscohost.com> (staženo 20.10. 2018).

Existují dva klasické typy lobbingové kampaně, tzv. „insider“ a „outsider“. Hlavní rozdíl spočívá v tom, že insideři využívají přímého lobbování, což znamená, že pomocí přímého kontaktu se zákonodárci a jinými pověřenými osobami ovlivňují legislativu a proces vytváření pravidel. Naopak outsideři využívají nepřímého lobbování. Lobbují především na veřejnosti a využívají síly občanů a tlaku, který jsou schopni na veřejné činitele vyvinout. Hlavním důvodem kampaně za zviditelnění své organizace je, aby byla nejen veřejnost, ale i politici a státní úředníci informováni o tom, kdo jste a co reprezentujete. Důležité je to především z toho důvodu, aby vás přijali do debaty a abyste zvýšili své šance, že vám budou naslouchat.⁷ Svě zviditelnění tak organizace zesiluje u klíčových stran, se kterými je kontakt podstatný.

NRA jednou z hlediska vedení kampaní také bývala outsiderem. Postupně se ale z této pozice přesunula do pozice insidera. Na veřejnosti však nikdy lobbovat nepřestala, protože využívá voličů k zesílení svého vlivu. „The National Rifle Association, více než kterákoliv jiná skupina nebo jednotlivec, definuje podmínky debaty o zbraních.“⁸ Podařilo se jí to díky financování voleb a svých kandidátů, které díky svým oddaným voličům vyústilo v získání vlivu v Kongresu. Dále zviditelnění NRA výrazně napomohlo jmenování prezidentů, kteří jim otevřeně vyslovili podporu. Zvolení Reagana prezidentem v roce 1980 bylo pro NRA velmi důležitým momentem, jelikož bylo konečně možné, aby se jejich politika stala zákonem. Reaganova administrativa se snažila změnit vnímání originálního významu druhého dodatku. Prezident jmenoval mnoho soudců nižších federálních soudů a mimo jiné tři soudce Nejvyššího soudu, z toho dva, Antonin Scalia a Anthony Kennedy, hlasovali v soudním případě *D.C. v. Heller* pro zrušení zákona, tedy pro individuální právo držet zbraň. Důležitým byl také Ed Meese, ovlivněný NRA, který během Reaganova prezidenství ovládal Ministerstvo vnitra. Jako příklad vlivu NRA lze uvést problematiku zákazu plastových zbraní, který byl navrhován jejich administrativou. Meese za tímto zákazem stál, nakonec se ale rozhodl svůj názor změnit. „Rozhodnutí stáhnout legislativu přišlo poté, co se Meese setkal s lobbisty pro střeleckou organizaci (...)“⁹ Jedním z těchto lobbistů byl také výkonný ředitel ILA, Wayne LaPierre.

---

⁷ Lionel Zetter, *Lobbying: The Art of Political Persuasion* (Harriman House, 2011), 37-8, <https://ebookcentral-proquest-com.ezproxy.is.cuni.cz/> (staženo 19.1. 2019).

⁸ Scott Melzer, *Gun Crusaders The NRA's Culture War* (NYU Press, 2009), 18, <https://www.jstor.org> (staženo 15.1. 2019).

⁹ Ruth Marcus a David Hoffman. „NRA Gets Meese to Withdraw Proposal to Ban Plastic Guns“ *The Washington Post*, (22. října 1987), <https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1987/10/22/nra-gets->

„Tento dodatek je předmětem jednoho z největších podvodů, opakuji slovo podvod, amerického lidu ze strany speciálních zájmových skupin, který jsem viděl ve svém životě.“¹⁰ Takto popsal bývalý předseda Nejvyššího soudu Warren Burger myšlenku toho, že druhý dodatek zajišťuje individuální právo držet zbraň. Video je z roku 1991 a program The MacNeil/Lehrer NewsHour byl vysílán na stanici PBS. Burger předsedal Nejvyššímu soudu v letech 1969 až 1986, kdy na svůj post rezignoval. Byl založením spíše konzervativce, kterého do funkce jmenoval prezident Richard Nixon, nicméně se proslavil řadou přelomových rozhodnutí, která dnešní americkou radikální pravici spíše popudila. Můžeme si tak být jisti tím, že vyjadřoval dlouhodobý názor všech možných historiků a soudců, a že nebyl jediný, kdo tento názor zastával. Jeho názor byl reakcí na snahu Reaganovy administrativy opustit zažité soudní precedenty a pozměnit interpretaci druhého dodatku.

Mezi taktiky NRA patří neúnavné opakování známých frází jako například „Jenom dobrý člověk se zbraní může zastavit špatného člověka se zbraní.“ a mnoho dalších. Dále uvědomování občanů o nekalých praktikách nepřátel druhého dodatku, často smyšlených, pořádání demonstrací a různých akcí, kde se scházejí jejich členové a také získávají členové noví. NRA sponzoruje přibližně 1500 střeleckých soutěží ročně.¹¹ Dále svoje názory prosazuje prostřednictvím časopisů, jako je například měsíčník American Rifleman. Mimo jiné mezi jejich nástroje patří fundraisingové dopisy, pomocí kterých získávají finance pro své potřeby a pro potřeby kandidátů, které podporují.

„Pozorovatelé odhadli její rozpočet na lobbování v roce 1995 na přibližně 30 milionů dolarů.“¹² A v roce 2011 „(...) se její roční rozpočet na lobbování v USA pohybuje okolo 100 milionů dolarů.“¹³

Od 90. let se organizace zaměřila i na akademické prostředí, kdy finančně podporovala mnohé profesory, vědce a právníky proto, aby psali články či knihy týkající se druhého dodatku, které podporují myšlenky NRA, a tedy individuální právo držet zbraň. To výrazně napomohlo posunout vnímání interpretace druhého dodatku z kolektivní teorie ve prospěch individuálního práva držet zbraň.

---

meese-to-withdraw-proposal-to-ban-plastic-guns/2c9d2dde-f518-4fa7-b023-3b41f5585828/?noredirect=on&utm_term=.5de634bf75f5 (staženo 20.4. 2019).

¹⁰ „Warren Burger "2nd Amendment Fraud" 1991 PBS News Hour“
https://www.youtube.com/watch?time_continue=57&v=Eya_k4P-iEo (staženo 20.4. 2019).

¹¹ Jacobs, Can Gun Control Work? 43.

¹² „Analysis: What is the NRA?“, BBC NEWS (březen 2000),
<http://news.bbc.co.uk/2/hi/americas/332555.stm> (staženo 19.1. 2019).

¹³ Zetter, Lobbying: The Art of Political Persuasion, 450.

Působení kampaně NRA ve výsledku napomohlo změnit veřejné mínění a pohled na zbraně a regulace s nimi spojené. V jedné z anket Gallupu, což je americká výzkumná globální společnost známá především pro vykonávání průzkumů veřejného mínění po celém světě, byla položena následující otázka: „Myslíte si, že by měl nebo neměl existovat zákon, který by zakazoval držení zbraní, s výjimkou policie a dalších oprávněných osob?“ Když se Gallup poprvé zeptal veřejnosti v roce 1959, 36 % Američanů odpovědělo „ne, neměl by“. V roce 1979, dva roky po vzpouře v Cincinnati, se počet lidí, kteří si myslí, že by takový zákon existovat neměl, zvýšil na 65 %. Přes 90. léta se procenta ustálila a od roku 2000 se znovu zvyšovala. Výzkum veřejného mínění z roku 2007, rok před rozhodnutím v soudním případě D.C. v. Heller, ukázal, že 68 % Američanů by si nepřálo zakázat držení zbraní.¹⁴

1.1.1 Lobbování výkonné moci a voleb

Lobbování výkonné moci a ovlivňování voleb jsou dva základní nástroje NRA, jak prosazují svoje názory. V případě výkonné moci se většinou jedná o dočasné jmenování svých kandidátů do funkcí či o různá správní rozhodnutí. Dříve „NRA ohromně profitovala z její blízké spolupráce s vůdci republikánské strany.“¹⁵

Pokud mluvíme o lobbingu v kontextu voleb, jedná se především o získávání financí pro své kandidáty a jejich volební kampaně. “ (...) Není to pouze politická, akademická nebo soudní elita, na jejichž myšlenkách a úsudcích o zbraních, zákonech o zbraních záleží: je to voličstvo (...), jehož vášně pomáhají vést zákonodárce a nepochybně i soudy.”¹⁶ Proto pokud chtěla NRA uspět u Nejvyššího soudu tak, aby se poprvé v historii druhého dodatku vyslovil ve prospěch individuální interpretace a zajistil tak občanům neomezené právo držet zbraň, musela nejdříve přesvědčit veřejnost o správnosti této individuální teorie a změnit tak smýšlení společnosti, ke kterému soudci v tomto případě přihlíží. Toto se NRA za desítky let povedlo. „(...) NRA je organizovaná v každém státě ve Spojených státech, kde jsou jmenováni dobrovolní koordinátoři voleb a jsou připravení dát se do práce, když začne volební cyklus.“¹⁷

---

¹⁴ „Guns“, oficiální webové stránky Gallup, <https://news.gallup.com/poll/1645/guns.aspx> (staženo 10.12.2018).

¹⁵ Jacobs, Can Gun Control Work? 49.

¹⁶ Brian Doherty, Gun Control on Trial: Inside the Supreme Court Battle over the Second Amendment, (Washington: Cato Institute, 2008), 73-74.

¹⁷ Zetter, Lobbying: The Art of Political Persuasion, 450.

„Mise bojovníků za zbraně je jasná: Bránit právo držet zbraň. Vyhrát kulturní válku. Zachránit Ameriku. Tato myšlenka rezonuje se členy NRA a jinými majiteli zbraní, a přivádí je k organizacím zabývajícím se právy týkajícími se zbraní, volebním urnám a kancelářím politiků. To je důvod, proč NRA obvykle vyhrává.¹⁸ Důvodem, proč je protistrana tak špatně organizovaná a prohrává je, že členové NRA platí svým představitelům za to, že reprezentují je a jejich názory. Žádná organizace bojující za regulace zbraní nemá tolik finančních prostředků jako NRA. Neexistuje k ní žádný konkurenceschopný protějšek. Finance ale nejsou to nejdůležitější. Ti, co podporují NRA a práva držet zbraň jsou velmi vášniví ohledně druhého dodatku a práv s nimi spojenými. Představa ztráty těchto práv je činí velmi emocionálními. Ani emoce nejsou hlavním důvodem, proč je protistrana neúspěšná, jelikož ti, kdo bojují za regulace zbraní jsou většinou poháněni mnohem silnějšími emocemi spojenými se ztrátou někoho z blízkých. Co je důležitější, protistrana nedokáže motivovat své voliče, jako to dokáže NRA. Pro zastánce zbraní je jednodušší najít ty, kteří smýšlí stejně jako oni. Díky jejich rozšířené síti tak dokáží své členy lépe mobilizovat k politickým akcím. Jejich komunita je mnohem silnější. Zastáncům regulací zbraní tento duch komunity jednoduše chybí. Bojovníci za práva držet zbraň také přesvědčují veřejnost o neúčinnosti regulace zbraní, snad i jejímu opačnému účinku, což protistraně zčásti znemožňuje uspět. Podle mého názoru se také mnoho Američanů sžilo s kriminalitou či častými masovými střelbami a berou tuto skutečnost jako součást jejich života.

1.1.2 Lobbování zákonodárné moci

Účelem lobbování zákonodárné moci bývá dlouhodobější změna v systému, a to především pomocí prosazování zákonů a vyhlášek. „NRA zaměřila většinu své energie na státní úrovni během Clintonovy éry, úspěšně uzákonila řadu zákonů týkajících se „práva nosit zbraň“ po celé zemi, což jednotlivcům umožnilo snadnější přístup k licencím skrytého nošení zbraní.“¹⁹

Díky Reaganovi se v Senátu dostali k moci republikáni a NRA tak poprvé měla šanci proměnit politiku v uzákoněná pravidla. V roce 1986 v Kongresu prošel Firearm Owners Protection Act, který chránil práva občanů držet a nosit zbraně zaručené druhým

---

¹⁸ Melzer, Gun Crusaders The NRA's Culture War, 59.

¹⁹ Ibid., 41.

dotatkem. Také prohlašoval neplatným částí Gun Control Act z roku 1968. Podařilo se jim tak zčásti prosadit jejich novou politiku.

V roce 1992 byl ale zvolen prezidentem Bill Clinton, zastánce regulace zbraní. Demokráté ovládali celý Kongres, a tak v 90. letech 20. století prošel Bradyho zákon o prevenci zločinu s krátkými zbraněmi. Zákon nařídil, aby prodejci, pokud si někdo zbraň bude chtít koupit, prováděli tzv. background checks neboli prověrky záznamů a zavedl čekací dobu 5 dní. Bradyho zákon stál NRA v cestě a kazil jim další výhledy do budoucnosti. Jejich cílem totiž bylo prosadit názor, že druhý dodatek zajišťuje neomezené právo držet zbraň, a dále z jejich politiky vytvořit legislativu. NRA to nakonec ale posilnilo a umožnilo mobilizovat. NRA využila zákona k zastrašování svých členů i občanů. V roce 1993 během prezidentské kampaně Clintonova NRA tvrdila, že má vláda a prezident plán, jak zkonfiskovat jejich zbraně a připravit je tak o jejich základní ústavní právo.

NRA se po mnoho let snažila získat vliv v obou komorách Kongresu, což byla dlouhá cesta za cílem, která však v roce 1994 skončila úspěchem. Toho roku vyhráli republikáni volby a získali po 40 letech dlouhého demokratického vládnutí ve Sněmovně reprezentantů vliv v obou komorách Kongresu. Tento úspěch vedl k prosazování politiky NRA do legislativy, i když v této době těsně prošel Kongresem zákon, zakazující zbraně vojenského typu, který měl zemi udělat bezpečnější.

Proč má NRA v současnosti takový vliv nad Kongresem, jeho členy i výslednou legislativou? Především z toho důvodu, že je zastrašuje a snaží se v nich vyvolat pocit, že pokud se nebudou chovat v souladu se zájmy této organizace, budou potrestáni. Také kvůli obrovské sumě peněz, které do voleb vkládají. „NRA hodnotí každého člena Kongresu od 1 do 10, přičemž silní podpůrci dostávají finanční a volební podporu, neutrální jsou lobbováni a tlačí se na ně, oponenti se stávají terčem.“²⁰

1.1.3 Lobbování soudů

„Hlavní úlohou Nejvyššího soudu je být strážcem a interpretem ústavy USA a všech dodatků, které byly schváleny od jejího přijetí. To zahrnuje prvních 10 dodatků, které tvoří Listinu práv.“²¹ Nejvyšší soud Spojených států amerických má tedy v pravomoci hodnotit a určit, co je a co naopak není v souladu s ústavou, ať už se jedná o nejběžnější zákony či jinou legislativu.

---

²⁰ Zetter, *Lobbying: The Art of Political Persuasion*, 450.

²¹ *Ibid.*, 444.

Pokud se soudní případ ocitne před Nejvyšším soudem, má za sebou uraženou již dlouhou cestu. Oblastní federální soudy, tzv. District Courts, jsou první úrovní, kde se spory odehrávají. Poté, pokud jedna ze stran nesouhlasí s verdiktem soudu, může soudní případ směřovat dál k federálnímu odvolacímu soudu, tzv. Court of Appeals. Posledním a nejvyšším odvolávacím soudem je pak Nejvyšší soud, který si však pečlivě vybírá, jaké soudní případy jsou natolik důležité, že se jimi bude zabývat. Skládá se z 9 soudců doživotně jmenovaných prezidentem do funkce se souhlasem Senátu. NRA proto měla oprávněné obavy, zda bude jejich soudní případ týkající se druhého dodatku dostatečně silný na to, aby se dostal až k Nejvyššímu soudu. Na druhou stranu, soudci jsou pouze obyčejní lidé již mají také názory a mohou být lobbováni stejně, jako kdokoli jiný, s rozdílem toho, že nepotřebují peníze na kampaň. Hlasováním by tak spíše opustili svoji nestrannost a vyjádřili svůj názor, jehož prosazení jim přijde velmi podstatné. Všichni soudci by měli být nezávislí, to ale nemůže být v absolutní míře zajištěno. „Mnozí Američané se (...) domnívají, že Nejvyšší soud je v podstatě politický orgán nijak se nelišící od Kongresu. Ať je soud politický orgán nebo není, skupiny rozhodně nejsou bezmocné, pokud jde o jeho využití jako místa pro prosazování svých zájmů.“²²

„Nejčastějším způsobem, jakým zájmové skupiny lobbují v soudním odvětví, je podáním amicus curiae (...) brief, i když tato metoda může překvapivě mít ještě menší dopad než sponzorování případu.“²³ Amicus Curiae je v překladu přítel soudu, který není stranou sporu a nabídne soudu svůj pohled, názor na danou záležitost. NRA v tomto soudním případě takový dopis odeslala. Prezentuje v něm své postoje k druhému dodatku a své dlouhodobě prosazované názory.

Lobbování u Nejvyššího soudu v otázkách držení zbraní je důležitější než v Kongresu či u exekutivy, jelikož změna ústavy je většinou nenavratitelná, kdežto rozhodnutí a činy Kongresu a prezidenta mohou být anulovány Nejvyšším soudem, či jiným Kongresem nebo prezidentem. Podle ústavy se pak tvoří legislativa a pokud je zákon v rozporu s ústavou nebo jejími dodatky, bude prohlášen za neplatný. Každé rozhodnutí Nejvyššího soudu navíc vytváří model pro řešení podobných problémů v budoucnosti, precedent, který lze následně aplikovat na podobné právní předpisy či jiné exekutivní akce. Nejvyšší soud "je rovněž pravidelně vyzýván, aby zprostředkoval a rozhodoval o sporech mezi výkonnou složkou (prezidentem) a zákonodárnou složkou

---

²² Thomas T. Holyoke, *Interest Groups and Lobbying: Pursuing Political Interests in America* (Routledge, 2018), 187, <http://ebookcentral.proquest.com/> (staženo 19.1. 2019).

²³ *Ibid.*, 201.

(Kongresem)."²⁴ Poslední důležitou funkcí Nejvyššího soudu je také řešení sporů mezi státy.

1.2 Ovlivnění akademického prostoru

Soudní případ D.C. v. Heller je příkladem toho, jak nátlakové skupiny dokážou prosazovat své názory. NRA byla velkým sponzorem vědců, profesorů a právníků, kteří běžně svoji práci vykonávají v rámci svého zaměstnání. Cíl NRA posunout vnímání druhého dodatku byl ambiciózní, nicméně se jim ho podařilo naplnit, jelikož většina argumentů použitých soudní většinou v rozhodnutí případu D.C. v. Heller se právě shoduje nebo je alespoň velmi podobná s argumenty NRA.

Síla ovlivňování akademického prostoru by se neměla podceňovat ve spojitosti s vlivem NRA na veřejné mínění a tvůrce legislativy či soudců. „Mnoho lidí se může divit, kdo vůbec čte právní periodika. Odpověď však je, právní vědci, právníci, soudci a politici — a tito lidé poté pronikají se svými názory do populárních médií a do své každodenní práce. Časem to může vést k velkému posunu veřejného mínění a politiky.“²⁵

Každý článek o druhém dodatku v právnických časopisech až do roku 1959 tvrdil, že tento dodatek nezajišťuje individuální právo držet zbraň. Od roku 1960 se začínají objevovat články tvrdící opak. Student práva Stuart R. Hays z William and Mary Law School byl v roce 1960 jedním z prvních zastánců tzv. individuální teorie. Hays citoval článek z časopisu NRA American Rifleman a tvrdil, že dodatek prosazuje „právo na revoluci“ v případě, že by vláda byla tyranská.²⁶

Změny si lze všimnout pomocí analýzy právnických časopisů a názorů týkajících se druhého dodatku. Carl T. Bogus, vědecký pracovník univerzity Roger Williams University School of Law takovou analýzu provedl a zjistil, že:

„Před rokem 1970 (...) „celkem tři články [právnických časopisů] podpořily individuální právo a dvacet dva se připojilo ke kolektivnímu právu.“ Dodal, „Od roku 1970 do roku 1989 bylo publikováno dvacet pět článků držících se kolektivního práva (nic neobvyklého), stejně tak bylo ale publikováno dvacet sedm článků podporujících individuální právo.“ Nejméně 16 článků o individuálním právu „bylo napsáno

---

²⁴ Zetter, Lobbying: The Art of Political Persuasion, 387.

²⁵ German Lopez, “How the NRA resurrected the Second Amendment“ VOX, (květen 2018), <https://www.vox.com/policy-and-politics/2017/10/12/16418524/nra-second-amendment-guns-violence> (staženo 16.12. 2018).

²⁶ Michael Waldman, “How the NRA Rewrote the Second Amendment” Politico, (19. května 2014), https://www.politico.com/magazine/story/2014/05/nra-guns-second-amendment-106856_full.html (staženo 10.3. 2019).

právníky, kteří byli přímo zaměstnáni nebo reprezentovali NRA či jiné organizace zabývající se právy týkajícími se zbraní, i když se tak v autorské poznámce pod čarou ne vždy identifikovali.²⁷

Jedním z nejdůležitějších jmen na seznamu je Stephen Halbrook, který napsal v roce 1984 knihu s názvem *That Every Man Be Armed*. Tato kniha „je uctivě a hojně citována v článcích právnických časopisů a vědeckých textech.”²⁸ Halbrook převzal myšlenku Patricka Henryho, jednoho z Otců zakladatelů, a to sice, že by každý muž měl být ozbrojen.

Dalším klíčovým dílem je *The Embarrassing Second Amendment* z roku 1987 od autora Sanforda Levinsona.

„Článek sám o sobě nevytvořil nový argument ani výslovně nezaujal stanovisko v debatě kolektivního versus individuálního práva, ale byl významný, protože autor — známý liberální vědec — naléhal na čtenáře, aby brali individuální právo druhého dodatku vážně, čímž této myšlence poskytl větší důvěryhodnost. V té době se jednalo o obrovskou věc, která získala pokrytí napříč médii a rozšířila propagaci skupin zabývajících se právy týkajícími se zbraní (promotion by gun rights groups.)”²⁹

„NRA zintenzivněla své úsilí v 90. letech, když pomohla financovat novou skupinu, Akademiky pro druhý dodatek, a zahájila svoji výroční esejistickou soutěž “Postavte se za druhý dodatek” s peněžitou odměnou. Podle Boguse „Nejméně padesát osm článků právnických časopisů podporujících individuální právo bylo publikováno během 90. let (ve srovnání s dvaceti devíti podporujícími kolektivní postoj).“³⁰

„Hlavní z předních aktivistů zabývajících se právy týkajícími se zbraní, kteří byli součástí soudního případu *D.C. v. Heller*, a to David Kopel, Stephen Halbrook, a David Hardy, napsali v 90. letech přes třicet článků a za snahu o přeměnu právních konceptů dodatku obdrželi přes milion dolarů na podporu své práce o problematice práva na nošení zbraní“³¹

Problematikou se intenzivně zabývá i Nelson Lund, profesor na George Mason University, který tvrdí, že vše před druhou čárkou v dodatku je tzv. “absolutní fráze”, a proto nemůže určovat jeho význam. Tvrdí, že druhý dodatek by znamenal to samé, pokud by první část úplně zmizela. Tímto názorem pomohl posunout vnímání druhého dodatku

---

²⁷ Dle citace: Lopez, “How the NRA resurrected the Second Amendment“.

²⁸ Waldman, “How the NRA Rewrote the Second Amendment“.

²⁹ Lopez, „How the NRA resurrected the Second Amendment“.

³⁰ Ibid.

³¹ Nathan Kozuskanich a Saul A. Cornell, *The Second Amendment on Trial: Critical Essays on District of Columbia v. Heller* (University of Massachusetts Press. 2013), 15, <https://ebookcentral-proquest-com.ezproxy.is.cuni.cz/> (staženo 19.1. 2019).

od kolektivního práva k individuálnímu. Jako jiní byl sponzorován NRA a stal se vzorem pro další bojovníky za individuální právo nosit zbraň.

Nejprve bylo individuální právo ignorováno, a to proto, že na to téma existoval dlouhodobý historický konsensus založený na soudních rozhodnutích vyjadřujících podporu kolektivnímu právu držet zbraň, jako například *United States v. Miller* z roku 1939, kdy se Nejvyšší soud vyslovil pro kolektivní právo držet zbraň. Po roce 1960 opakovalo tento pohled na druhý dodatek jen pár článků. Později se ale díky štedré finanční podpoře NRA individuální teorie rozšířila.

„Možná nejvíce znatelným posunem bylo, když profesor z Harvard Law School Laurence H. Tribe v edici jeho pojednání *American Constitutional Law* z roku 2000 došel k závěru—i když neochotně—že dodatek zajišťuje individuální právo.“³²

V rámci svých aktivit mimo jiné „NRA zaplatila 15 000 dolarů zastánci práv týkajících se zbraní Davidu Hardymu, aby napsal kritickou recenzi knihy *A Well-Regulated Militia* od historika Saula Cornella, skutečně ohromující množství peněz, když vezmeme v úvahu, že akademické recenze knih a článků bývají typicky psané bez jakékoli kompenzace.“³³

Ke změně ústavy může dojít, pokud se podaří změnit historicky zažitě povědomí o dané problematice. NRA se nejprve soustředila na akademický prostor. To v tomto případě bylo klíčové. Když zde po letech uspěla, zaměřila se více na veřejné mínění. Názor veřejnosti je v tomto případě velmi důležitý, jelikož, pokud chcete uspět u Nejvyššího soudu, musíte se před něj nejdříve dostat. Ke změně ústavy je tedy potřeba argument politicky prosadit.³⁴

2 Cesta soudního případu k Nejvyššímu soudu

2.1 Problematika druhého dodatku

Spor o význam druhého dodatku je příčinou dvou proti sobě stojících interpretací onoho dodatku. První strana sporu zastává názor, že druhý dodatek slouží jako prostředek pro vykonávání či plnění povinností spojených s milicí, domobranou. Tato strana zastupuje tzv. hromadné, kolektivní právo na nošení zbraní, a věří, že „žádný jiný důvod

---

³² John Gibeaut, „A Shot at the Second Amendment“ *ABA Journal*, (listopad 2007), http://www.abajournal.com/magazine/article/a_shot_at_the_second_amendment/ (staženo 19.1. 2019).

³³ Kozuskanich a Cornell, *The Second Amendment on Trial*, 15.

³⁴ Waldman, „How the NRA Rewrote the Second Amendment“.

pro držení zbraní není podpořen jazykem druhého dodatku. Není zde žádná zmínka o potřebě držet zbraně pro sebeobranu, lov, rekreaci, či jiné účely.”³⁵ Tito lidé bojují za přísnější regulaci držení a používání zbraní.³⁶

Druhá strana sporu naopak věří, že jazyk druhého dodatku zaručuje každému americkému občanovi tzv. individuální právo držet zbraň. „Drakonické opatření regulace prodeje, držení a užívání střelných zbraní, jako úplný zákaz soukromého vlastnictví střelných zbraní, by proto bylo neústavní.“³⁷ Za individuální právo držet zbraň bojují občané především z toho důvodu, aby mohli chránit sami sebe a svůj majetek, aby zbraň používali za účelem sebeobrany.³⁸

Každá ze stran podporuje svoji interpretaci tak, že rozděluje druhý dodatek na dvě části. „Toto ustanovení obsahuje dvě klauzule, zaprvé: „Dobře regulovaná milice je nezbytná k zabezpečení svobodného státu.“, která se někdy nazývá účelová klauzule, a „právo lidu vlastnit a nosit zbraně nebude porušeno.“, což se někdy nazývá operativním jazykem.“ Každý výklad zdůrazňuje jinou klauzuli.³⁹ Zastánci kolektivního práva držet zbraň tedy zdůrazňují první klauzuli, která se soustředí na spojení „dobře regulovaná milice“, naopak zastánci individuálního práva držet zbraň zdůrazňují druhou klauzuli. Ta přikládá důležitost části „právo lidu“, které by jim podle znění dodatku nemělo být nijak upíráno.⁴⁰

Abychom dokázali určit význam druhého dodatku, je důležité se nejprve soustředit na jeho historii a na to, za jakým účelem byl vytvořen. První slovo, kterým se musíme zabývat, pokud chceme originální výklad objevit, je slovo milice. Proč se slovo milice v druhém dodatku objevuje? Byl dodatek určen pouze pro vojáky? „V osmnáctém století byl výraz „milice“ zřídka používán k odkazování se na organizované vojenské jednotky, a zdá se, že právní užití osmnáctého století opravdu nikdy tento význam nepřijalo. Spíše milice zahrnovaly všechny občany, kteří se kvalifikovali pro vojenskou

---

³⁵ Donald W. Dowd, „The Relevance of the Second Amendment to Gun Control Legislation” *Montana Law Review* 58, č. 1 (zima, 1997): 7, <http://eds.b.ebscohost.com/> (staženo 10.8. 2018).

³⁶ Renée Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy Spojených států amerických a vývoj jeho interpretace”, (ročníková práce, Univerzita Karlova, 2018), 3.

³⁷ Nelson Lund, „The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation“ *Alabama Law Review* 103 (1987), 122, <http://eds.a.ebscohost.com/> (staženo 16.7. 2018).

³⁸ Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy”, 3.

³⁹ David C. Williams, „The Mythic Meanings of the Second Amendment: Taming Political Violence in a Constitutional Republic“ (Yale University Press, 2003), 5, <https://ebookcentral-proquest-com.ezproxy.is.cuni.cz/> (staženo 11.8. 2018).

⁴⁰ Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy”, 3.

službu.⁴¹ Jiné zdroje naopak tvrdí, že pod pojmem milice byla v 18. století, v době vzniku druhého dodatku, rozuměna státně organizovaná domobrana. Federální armáda byla tehdy ve srovnání s rozsáhlou státní milicí zanedbatelná a její přítomnost tudíž bezvýznamná. Život byl v této době ve srovnání se současností velmi nebezpečný. Lidé často žili daleko od jakékoliv pomoci. Oni sami byli jedinými, kdo si mohl přispěchat na pomoc. Jelikož neexistovala profesionální policie a stát nebyl schopen zajistit bezpečnost všech svých obyvatel, každý občan potřeboval být vybaven svou vlastní zbraní. Lidé neměli jinou možnost než se bránit možným hrozbám sami. Ať už jsou zde reálnými hrozbami myšleny agrese ze strany původních Američanů, nebo noční můra v podobě otrocké revolty. Zbraně se tak staly nedílnou součástí běžného života amerického občana v 18. století. NRA tvrdí, že se slovo milice a jeho význam přes roky změnil. Podle jejich názoru byla dříve milicí myšlena skupina povolanych vojáků. Dnes jsou to ale občané, kteří spolu dohromady vytváří jednu velkou domobranu. V době adaptace dodatku tedy měl vojenský význam, v současnosti tomu tak již není.⁴²

„Tvůrci byli obzvláště znepokojeni stálými federálními vojsky, která by mohla být hrozbou pro politickou svobodu, kdyby byli občané odzbrojeni.“⁴³ Adaptace druhého dodatku do americké ústavy by tedy „mohla být považována za částečnou reakci na znepokojení stálými vojsky.“⁴⁴ Obyvatelstvo mělo být schopno chránit se před tyranskou vládou a druhý dodatek měl zajistit jejich nezávislost.⁴⁵

Většina z argumentů podporující jednotlivé interpretace jsou napadnutelné. Pokud by druhým dodatkem k ústavě mělo být zaručeno kolektivní právo, proč podle znění dodatku státy milice neovládaly? A na druhou stranu „individuální právo dává smysl pouze jako forma ochrany proti vládě samotné či proti nebezpečím, před kterými vláda selhává chránit jednotlivce.“⁴⁶ Nikoliv tedy jako prostředek pro rekreaci občanů. Proto je podle mne, mimo jiné, důležité soustředit se kromě historie a originálního výkladu také na uplatnění dodatku na dnešní poměry.⁴⁷

V případě druhého dodatku a jeho významu tedy velmi záleží na politickém prosazení dané argumentace. Každá ze stran se soustředí na tu část dodatku, která

---

⁴¹ Lund, “The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation”, 106.

⁴² Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy”, 4-5.

⁴³ Lund, “The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation”, 107.

⁴⁴ Dle citace: Dowd, “The Relevance of the Second Amendment”, 11.

⁴⁵ Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy”, 4.

⁴⁶ Lund, “The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation”, 114.

⁴⁷ Bastlová, „Druhý dodatek Ústavy”, 6.

podporuje právě její názor. Z tohoto důvodu záleží na americké společnosti, jejím smýšlení o druhém dodatku, a na tom, jakou argumentaci považuje za tu správnou.

2.2 Heller v. D.C.

Nebyla to NRA, jak si mnozí myslí, kdo dostal soudní případ D.C. v. Heller týkající se druhého dodatku před Nejvyšší soud. Zásluha patří Cato Institute, libertariánské expertní skupině, a právníkovi Robertu A. Levymu, kteří se v roce 2003 rozhodli postavit soudní případ na tom, že je městské nařízení District of Columbia, které občanům ve výsledku upíralo vlastnit pistole, automatické střelné zbraně a vysokokapacitní poloautomatické zbraně, neústavní. Vlastnit zbraň bylo možné pouze v případě, pokud byla zakoupena a registrována před rokem 1976. Pokud člověk registroval svoji zbraň před tímto rokem, vyhláška požadovala, aby zbraně držené doma byly nenabitě, rozložené nebo zajištěny pojistkou spouště. Podstatou této vyhlášky distriktu bylo snížit kriminalitu a úmrtí spojené se zbraněmi, a zvýšit tak bezpečnost života v D.C. Pistole jsou malé a jednoduše schovatelné. Tento zákon ale podle žalobců znemožňoval občanům vykonávat právo na sebeobranu. Původně bylo v případě šest žalobců. Jedním z nich byl Dick Heller, speciální policejní strážník, jehož jméno soudní případ nese. Heller chtěl nosit svoji zbraň vždy při sobě, nejen při své službě. Jeho žádost o pistoli byla však zamítnuta.

Hellerovi právníci jednoduše zastávali názor, že druhý dodatek garantuje individuální právo držet zbraň, zatímco druhá strana sporu, District of Columbia, argumentovala, že se druhý dodatek vztahuje jen na právo spojené s milicí či lépe v dnešní době na právo spojené s Národní gardou.

Žalobce Heller je známý pro svoji otevřenou podporu organizaci NRA a snažil se je dostat k případu. NRA se k soudnímu případu nicméně připojila až později, a to ve chvíli, kdy byl soudní případ přijat Nejvyšším soudem. Do poslední chvíle se ale případ snažila všemožně sabotovat. Obávali se toho, že by u Nejvyššího soudu neuspěli, což by znamenalo konec pro individuální interpretaci druhého dodatku. Organizace se nakonec rozhodla pokusit uspět se svým vlastním soudním případem, který nesl název Seegars v. Ashcroft. Soudní případ předložil S. Halbrook, jeden z představitelů NRA, a to v roce 2003. NRA s jejich žalobou neuspěla, jelikož byla zamítnuta federálním odvolacím soudem pro District of Columbia Circuit.

Mimo jiné se NRA v roce 2003 snažila v Kongresu prosadit zákon District of Columbia Personal Protection Act. Tento zákon by pak prohlásil za neplatnou všechnu

legislativu, která by byla v rozporu s ústavou a druhým dodatkem. “Levy a jeho tým po nějaký čas sledovali pokrok zákona; Levy kvůli tomu dokonce svědčil před Kongresem v červnu roku 2005. Ačkoliv souhlasil s politickým cílem tohoto zákona, pokud by prošel, zabil by šanci vytvořit precedens před Nejvyšším soudem.”⁴⁸ Nehledě na to, že by zákon mohl být zrušen v budoucnu Kongresem s jiným vedením.

George Lyon, právník a původně jeden ze šesti žalobců,

“ (...) si vzpomněl na schůzku se Stephenem Halbrookem (vědec a právník zabývající se druhým dodatkem, spolupracující s NRA.) Halbrook byl skeptický, že by soud vůbec vzal případ týkající se druhého dodatku, natož pak, že by ho rozhodl v jejich prospěch. Řekl Lyonovi, že konečné rozhodnutí NRA ohledně podpory takového případu, by pocházelo od jejich výkonného viceprezidenta Wayne LaPierre. Lyon od nich už nikdy neslyšel.”⁴⁹

Dlouhá cesta soudního případu byla zahájena u oblastního federálního soudu, kdy byla žaloba podaná Cato Institute odmítnuta. Proto jejich tým pokračoval k odvolacímu soudu, který naopak rozhodl v jejich prospěch, a tedy ve prospěch individuálního výkladu. Tehdy se soudní případ nejmenoval Heller v. D.C. nýbrž Parker v. D.C. Hellerovi bylo ale jako jedinému odepřeno zbraň si pořídit, a proto se stal tváří případu. Ostatní žalobci byli propuštěni. Rozhodnutí odvolacího soudu se naopak nelíbilo druhé straně sporu a odvolala se k Nejvyššímu soudu. Tak se případ dostal až před Nejvyšší soud.

“Teď se stali našimi spojenci,” řekl Levy v týdnu jednání Nejvyššího soudu v březnu 2008. “A jsou to impozantní spojenci a my jsme velmi rádi, že máme jejich podporu.”⁵⁰ Podporou zde byla myšlena hlavně pomoc s amicus briefs, ať už přímo toho od NRA, či toho, jehož autorem je Stephen Halbrook, spolupracovník NRA a také jimi dříve podporovaný autor článků zabývajících se individuálním právem držet zbraň.

„Případ se rychle stal ostře sledovaným a přilákal pozornost mnoha zájmových skupin, jejichž členové se hluboce zajímali o druhý dodatek, vlastnictví zbraní a obecně otázky bezpečnosti veřejnosti.”⁵¹ Celkem odeslalo amicus brief na podporu Hellera přes 40 uskupení.

Ústní argumenty byly soudem slyšeny v březnu roku 2008. Právník Alan Gura z Levyho týmu vystoupil před Nejvyšším soudem a prezentoval své argumenty.

---

⁴⁸ Doherty, Gun Control on Trial, 82.

⁴⁹ Ibid., 33.

⁵⁰ Dle citace: Doherty, Gun Control on Trial, 84.

⁵¹ Holyoke, Interest Groups and Lobbying, 208.

Rozhodnutí soudu přišlo nejpozději co mohlo, na konci období, a to 26. června roku 2008. Nejvyšší soud tehdy rozhodl ve prospěch respondentů, tedy Hellaera, v poměru 5:4.

Jeden z možných důvodů, proč se tento případ dostal tak daleko, byl výběr státu, ve kterém se soudní spor odehrál, a to sice na federálním území District of Columbia. Zde totiž od roku 1976 existoval jeden z nejprísnejších možná až nejabsurdnejších zákonů vůbec. Ve výsledku totiž znemožňoval koupi pistole. Zbraň musela být registrována, ale jejich registrace nebyly povoleny. Pokud někdo registroval zbraň před vydáním tohoto zákazu, musel ji doma uchovávat nenabitou. „Vítězství bylo nakonec způsobeno spoustou tvrdé práce mnoha lidí po celá desetiletí, zajisté včetně NRA, a nakonec je druhý dodatek silnější.“⁵² řekl Chris Cox, hlavní lobbista ILA.

Případ D.C. v. Heller se zrodil díky Cato Institute a zákazu vydaného District of Columbia, který podle strany žalobců zabraňoval občanům ve vykonávání sebeobrany. NRA nebyla tvůrcem tohoto soudního případu, naopak se tento soudní případ snažila všemožnými způsoby sabotovat. Nakonec se ale k případu připojila a nabídla mu svoji plnou podporu. Mezi její hlavní zásluhy patří zorganizování procesu amicus curiae brief na podporu respondentů.

3 Kategorizace argumentů v soudním případě D.C. v. Heller

Na podporu svého postoje k druhému dodatku NRA obecně používá několik argumentů. Zaprvé, druhý dodatek byl vytvořen za účelem zajištění práva na povstání proti tyranské vládě. Zadruhé, upírat právo držet zbraň by znamenalo ztrátu svobody. V neposlední řadě má druhý dodatek americkým občanům sloužit jako záruka na sebeobranu a právo držet zbraň je právem fundamentálním.

Ve svém amicus curiae brief, který NRA odeslala Nejvyššímu soudu, představuje svoje názory a pohled na problematiku druhého dodatku. Vyplývá z něj, že organizace podporuje individuální právo držet zbraň a je přesvědčena o tom, že by měl být zákon D.C., který je podle jejích slov v rozporu s ústavou, zrušen. Svoji interpretaci druhého dodatku prosazují tak, že se zaměřují na jeho druhou část, konkrétně na část „právo lidu nebude porušeno“. Tvrdí, že jazyk druhého dodatku jejich názor podporuje, a že byl vytvořen především proto, aby sloužil jednotlivcům pro jejich soukromé účely. Na druhý dodatek by tedy nemělo být pohlíženo jen v asociaci s domobranou, jelikož „v celé ústavě jsou individuální práva garantována „lidu“, když tvůrci odkazují na moc státu, odkazují,

---

⁵² Dle citace: Doherty, Gun Control on Trial, 84.

nepřekvapivě, na „státy”.⁵³ Odkazuje se na první a čtvrtý dodatek, který chrání práva jedinců, a dále na desátý ústavní dodatek, který říká, že “Práva, která ústava výslovně nepřiznává Unii ani je nevylučuje z pravomoci států, náleží jednotlivým státům nebo lidu.”⁵⁴

Kromě amicus curiae brief, jehož autorem je přímo NRA, si v jiných amicus curiae brief na podporu respondentů můžeme všimnout napojení na tuto organizaci. Tyto dopisy tak demonstrují roli, kterou NRA v soudním případě sehrála.

Podle názoru NRA, D.C. a jeho podporující amici curiae, v překladu přátelé soudu, opačný argument chybně staví na rozhodnutí v soudním případě *United States v. Miller* z roku 1939, který se týkal Jacka Millera, známého amerického gangstera té doby, jenž byl ve svém osobním vozidle zastaven policií. Ta u něj našla neregistrovanou brokovnici s krátkou upilovanou hlavní tzv. sawed-off shotgun. Jelikož bylo v roce 1934 uvedením National Firearms Act zakázáno tyto zbraně vlastnit, bez toho, aniž by byly registrovány, byl Miller na místě zatčen. Takováto brokovnice nebyla podle Nejvyššího soudu zbraní, kterou by používala organizovaná milice, a tudíž se na ni druhý dodatek neměl vztahovat. Podle D.C. se Nejvyšší soud v tomto případě vyslovil pro tzv. kolektivní teorii. S tímto názorem NRA nesouhlasí a tvrdí, že se soud nevyjádřil ve prospěch ani jedné z teorií. Pokud by se, podle jejich názoru, chtěl soud vyjádřit, začal by tím, že Miller nebyl členem milice a tímto by případ i ukončil.

3.1 Dlouhodobě prosazované názory NRA promítnuté v amicus curiae brief

3.1.1 Právo na povstání

Jednou z hlavních myšlenek NRA a argumentem, z jakého důvodu byl druhý dodatek uzákoněn, je ten, že druhý dodatek je jediným nástrojem chránícím občany proti tyranské vládě. Dodatek podle NRA americkým občanům zajišťuje individuální právo držet zbraň, a tedy právo tyto zbraně v případě nouze využít k povstání proti despotské vládě. Dále tvrdí, že bez ozbrojených občanů bude pro vládu jednodušší potlačovat lidská práva. „Při osvojování si a propagování tohoto pohledu se NRA povedlo zužitkovat rostoucí

---

⁵³ Amicus Curiae Brief, Brief for The National Rifle Association and the NRA Civil Rights Defense Fund as Amici Curiae Supporting Respondent, *D.C. v. Heller*, 3, https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCuNRACivilRightsDefFnd.pdf (staženo 13.4. 2019).

⁵⁴ Desátý dodatek k Ústavě Spojených států amerických, 1791.

nedůvěru veřejnosti ve vládu — poháněnou především Watergate a neúspěchem války ve Vietnamu.⁵⁵

V amicus curiae brief od Second Amendment Foundation, jehož autorem je Nelson Lund, který byl sponzorován NRA, se tento argument také objevuje. Lund píše, že „účelem druhého dodatku je zabránit Kongresu v používání jeho pravomocí podle článku 1, včetně jeho pravomoci regulovat milici a odzbrojit americké občany.“⁵⁶ Stejně tak ve svých dílech autor tvrdí, že „tvůrci byli obzvláště znepokojeni stálými federálními vojsky, která by mohla být hrozbou pro politickou svobodu, kdyby byli občané odzbrojeni.“⁵⁷ Druhý dodatek se tedy měl stát onou kontrolou a rovnováhou pro zneužívání moci vládou země. Pokud by se uchýlilo k tomu, že by se někdo pokusil o zavedení tyranské vlády, měli občané ono právo povstat a pomocí svých zbraní zajistit mír a svoji svobodu.

Ve svém amicus curiae brief NRA tvrdí, že:

„neplatnost čtení druhého dodatku ze strany navrhovatelů dále ilustruje to, že by bylo federální vládě dovoleno zcela odzbrojit lid a spoléhalo by se výhradně na federální stálou armádu. Tento důsledek, zjevně v rozporu s jedním z cílů tvůrců při ustanovení druhého dodatku, dále potvrzuje, že dodatek musí zajišťovat individuální právo.“⁵⁸

Právo vzdorovat modernímu státu a profesionální armádě, která je dnes jedna z největších na světě, by podle mého názoru nebylo rozumné. V současnosti se zbraně k vyjádření názoru nepoužívají, k tomu slouží demokratické způsoby, jako volby, demonstrace, aj. Během adaptace tohoto dodatku tedy právo na povstání bylo jeho účelem, nicméně v současnosti tomu tak již kvůli proměně společnosti v podobě demokratizace a modernizace země není.

3.1.2 Svoboda

Amicus curiae brief NRA se v první řadě zaměřuje na svobodu občanů a jejího upírání pomocí zákazu Distriktu. „NRA má o tento případ zásadní zájem, neboť by argumenty navrhovatelů, pokud budou přijaty, odstranily fundamentální právo držet a nosit zbraně,

---

⁵⁵ Lopez, “How the NRA resurrected the Second Amendment“.

⁵⁶ Amicus Curiae Brief, Brief of Second Amendment Foundation as Amicus Curiae Supporting Respondent, D.C. v. Heller, 1, https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCu2ndAmendFound.pdf (staženo 13.4. 2019).

⁵⁷ Lund, “The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation”, 107.

⁵⁸ Amicus Curiae Brief for The NRA, 12.

kterého je užíváno členy NRA a ostatními Američany.⁵⁹ a vážně by poškodily americké občany.⁶⁰

Díky přesvědčivé kampani NRA si je část americké společnosti jistá tím, že jim druhý dodatek zajišťuje individuální právo držet zbraň. Regulaci práva držet zbraň proto tato skupina lidí vnímá nejen jako jednání, které jim upírá právo zaručené ústavou, nýbrž i jako jednání, které jim upírá jejich svobodu. Tito jedinci se obávají toho, že by jim vláda mohla vzít zbraně. „Na rozdíl od milionů jiných vlastníků zbraní, NRA a její věrní členové věří, že „práva na zbraně“ jsou ohrožena. (...) Odeberou práva na zbraně, říkají, a všechna ostatní práva budou jistě následovat.“⁶¹ „V jejich myslích ztráta práv na zbraně povede ke ztrátě všech ostatních individuálních práv a svobod.“⁶²

Nástrojem, jak NRA tuto myšlenku prosazuje, je tzv. paranoia marketing. Přesvědčuje své členy a občany, aby si koupili zbraně, dokud mohou, než jim je vláda nezabaví. „Pokud kandidáti podporující práva spojené se zbraněmi prohrají, varoval, „policajti“ přijdou do našich domovů a odnesou naše zbraně.“⁶³ Takto se na shromáždění NRA vyjádřil jeden z jejich členů. „(...) NRA má dlouhou historii zavádějící rétoriky navržené k rozničení voličů. V roce 2008 NRA prohlásila, že má Barack Obama „10 bodový plán“ jak vzít zbraně Američanů. Zatímco prezident Obama podpořil univerzální kontroly a omezení prodeje pušek vojenského stylu, nikdy nenavrhl zákon o konfiskaci zbraní.“⁶⁴

V amicus curiae brief od Second Amendment Foundation Nelson Lund píše, že „Bez ohledu na to, co může dobře regulovaná milice být, nebo i kdyby taková věc již neexistovala, právo lidu držet a nosit zbraně nesmí být porušeno.“⁶⁵

NRA je přesvědčena o neúčinnosti zákazu vydaného distriktem. Podle jejich názoru byl neúspěšným v dosažení svého cíle zajištění bezpečnosti a snížení kriminality na federálním území District of Columbia. Jediným cílem tohoto zákazu je podle jejich slov odepření ústavního práva poslušným občanům, a znemožnit tak uplatnění práva na sebeobranu.

---

⁵⁹ Amicus Curiae Brief for The NRA, 2.

⁶⁰ Amicus Curiae Brief for The NRA, 2.

⁶¹ Melzer, Gun Crusaders The NRA's Culture War, 1.

⁶² Melzer, Gun Crusaders The NRA's Culture War, 59.

⁶³ Dle citace: Melzer, Gun Crusaders The NRA's Culture War, 6.

⁶⁴ Winkler, Adam. NRA Fantasies Shouldn't Shape our Courts, USA Today (6. dubna 2016), <http://eds.a.ebscohost.com/> (staženo 16.12. 2018).

⁶⁵ Amicus Curiae Brief, Brief of Second Amendment Foundation, 9.

3.1.3 Maskulinita

Dalším prosazovaným argumentem NRA je tzv. *frontier masculinity*, což je historická americká myšlenka založená na soběstačnosti, odvaze a silném mužském těle. Projevem této maskulinity je v tomto případě sebeobrana a ochrana své rodiny a majetku „Dnešní NRA se spoléhá na obraz společnosti z doby dobývání amerického Západu, charakterizovaný svobodou, silným individualismem a ochranou rodiny.“⁶⁶ Člověk by měl být neohrožený a odvážný. Nese zodpovědnost sám za sebe, nespolečá se na jiné a není závislý na jejich pomoci.

Právníci Hellera a jejich žalobci považovali tento soudní případ za velmi důležitý, „ (...) protože se jednalo o snahu obhájit nejzákladnější lidské právo v centru západní liberální tradice, právo, bez kterého jsou všechna ostatní práva a povinnosti bezvýznamné nebo nemožné: právo bránit vlastní osobu, rodinu, blízké a majetek způsobem dle vlastního uvážení.“⁶⁷

NRA často používá citát spisovatele Roberta Heinleina a je přesvědčena o tom, že „ozbrojená společnost je zdvořilá společnost“. V *amicus curiae* brief argumentuje tím, že „ve většině případů zloděj prchne, jakmile zjistí, že je oběť ozbrojená, a předtím, než vůbec padne výstřel.“⁶⁸ Občané by tedy měli spoléhat především na sebe, nikoli na profesionální policii, která podle jejich slov není schopna dorazit na místo činu včas, aby oběť zachránila. Dalším často používaným úslovím NRA je, „Pokud zakázete zbraně, jen panci budou mít zbraně.“ Právo držet zbraň ve Washingtonu D.C. je tedy podle NRA velmi důležité.

„ (...) David B. Kopel, jeden z předních odborníků na problematiku druhého dodatku poukazuje na to, že „zbraně realizují a symbolizují individualismus a soběstačnost— dvě vlastnosti, v nichž Američané předčí zbytek průmyslového světa.“⁶⁹ Je toho názoru, že kovboj je symbolem amerického hrdinství. David Kopel je člen NRA, který psal do *National Review*, *Syracuse Law Review* a byl financován NRA za své aktivity, jak už bylo v první kapitole nastíněno. Jeho *amicus curiae* brief byl psán pod

---

⁶⁶ Melzer, *Gun Crusaders The NRA's Culture War*, 35.

⁶⁷ Doherty, *Gun Control on Trial*, XXIV.

⁶⁸ *Amicus Curiae Brief for The NRA*, 32.

⁶⁹ Dle citace: *Amicus Curiae Brief, Brief of Amicus Curiae The Rutherford Institute in Support of Respondent, D.C. v. Heller*, 3,

https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCuRutherfordInstnew.pdf (staženo 13.4. 2019).

hlavičkou Independence Institute. Jelikož je Kopel uznávanou autoritou mezi akademiky druhého dodatku, byl také citován v amicus curiae brief od Rutherford Institute.

3.1.4 Fundamentální právo

V USA existují tři standardy přezkumu ústavnosti tzv. strict scrutiny, přísná kontrola, intermediate scrutiny, střední kontrola a rational basis scrutiny, test na bázi fundamentální racionality. Tyto typy přezkumů využívají soudy, aby si odpověděly na otázku, zdali zákon je či není v souladu s ústavou. Soud se zabývá důvodem, proč byl zákon ustanoven. Dále se ptá, jaké metody jsou použité k docílení tohoto účelu.

„Navrhovatelé a jejich podporující amici, stejně jako Spojené státy, tvrdí, že zákony regulující střelné zbraně by neměly být předmětem přísné kontroly, nýbrž nanejvýš střední kontroly (jak tvrdí Spojené státy) nebo snad i přezkoumání „přiměřenosti“ (jak navrhovatelé a různí jiní amici se zdá, že preferují).”⁷⁰ “Tento soud tradičně aplikoval „strict scrutiny“ na zákony, které regulují „fundamentální“ práva, jako je právo na politický projev.”⁷¹ Je pravda, že u základních práv, soud nejčastěji používá strict scrutiny, není tomu tak ale ve všech případech, jak NRA tvrdí.

Podle NRA se žalobce a jeho amici mýlí, když tvrdí, že právo zaručené druhým dodatkem není fundamentální a vylučují přísnou kontrolu jako typ přezkumu. “Jak se tvůrci v samotném textu druhého dodatku jasně vyjádřili, považovali právo držet a nosit zbraň jako „nezbytné k zabezpečení svobodného státu.”⁷² Dále argument o podstatě tohoto práva podporují tvrzením, že „dodatek navíc nechrání jen tak nějaké fundamentální právo, ale právo, které je fundamentální pro naši demokratickou samosprávu.”⁷³ Přidává se k nim i Second Amendment Foundation a tvrdí, že „V liberální teorii, to nejvíce fundamentální ze všech práv, je právo na sebeobranu.”⁷⁴

3.1.5 Neúčinnost regulace zbraní

Jedním z fakticky podpořených argumentů bylo tvrzení o nefunkčnosti zákazu, jehož pozitivní vliv na snížení kriminality v D.C. není snadno prokazatelný. Tento argument se

---

⁷⁰ Amicus Curiae Brief for The NRA, 16.

⁷¹ Amicus Curiae Brief for The NRA, 17.

⁷² Amicus Curiae Brief for The NRA, 17.

⁷³ Amicus Curiae Brief for The NRA, 20.

⁷⁴ Amicus Curiae Brief, Brief of Second Amendment Foundation, 34.

protistraně většinou nedaří vyvrátit, jelikož není schopna dokázat, jakým způsobem je zákaz účelný.

Pomocí statistik Centers for Disease Control's National Center for Health Statistics z roku 2004 NRA argumentuje, že „používání střelných zbraní pro soukromé účely občanů dodržujících zákony výrazně převyšuje jejich nezákonné používání zločinci.“⁷⁵ Mnoho zbraní není podle jejich názoru k páchání zločinu vůbec použito.

Dále, pro ženy je pistol jedinou z mála možností, jak využít zbraň k sebeobraně, jelikož je lehčí, menší a je jednodušeji ovladatelná. „V souhrnu, představa, že pistole nemohou sloužit „žádnému legitimnímu účelu“ v Distriktu, je jednoduše špatná.“⁷⁶ Naopak, zákaz pistolí a užívání pojistných zámků v distriktu, podle jejich slov, neslouží žádnému legitimnímu účelu, a proto by měl být zákon zrušen.

Podle názoru NRA „přijetí zákona podobného tomu Distriktu v ostatních komunitách by pak učinil národ více, ne méně nebezpečným, protože ozbrojení občané přestanou být účinným odstrašujícím prostředkem pro zloděje, násilníky a další zločince.“⁷⁷

3.1.6 Další amicus curiae brief na podporu respondenta

Ve stejném duchu podporuje respondenta a individuální právo mnoho dalších amicus curiae brief. Za zmínění stojí ten členů Kongresu a bývalého viceprezidenta, Richarda B. Cheneyho, který ho spolu s většinou členů Sněmovny a Senátu podepsal. Cheney veřejně podporoval NRA a vystoupil v roce 2004 na jednom ze sjezdů. Autorem je Stephen Halbrook, již zmíněný představitel NRA.

Dále například amicus curiae brief Akademiků pro druhý dodatek, což je organizace financována NRA založená v roce 1992. Autor tohoto dopisu je David Hardy, který je zastáncem individuálního práva a byl financován NRA za svoje předešlé aktivity. Tento dopis argumentuje historickými fakty a odkazuje se na Jamesona Madisona, který si podle jeho slov přál, aby byli jednotlivci zajištěni zbraněmi. Je toho názoru, že druhý dodatek nepochybně zajišťuje individuální právo držet zbraň.

Jako poslední bych zmínila amicus curiae brief od American Civil Rights Union, kde lze rovněž pozorovat jisté napojení na NRA. Organizace byla založena Reaganovým

---

⁷⁵ Amicus Curiae Brief for The NRA, 27.

⁷⁶ Amicus Curiae Brief for The NRA, 34.

⁷⁷ Amicus Curiae Brief for The NRA, 2.

poradcem a jedním z členů je již dříve zmíněný Ed Meese. Jejich posláním je chránit práva zaručená ústavou a předcházet upírání tohoto fundamentálního práva, jak se v tomto případě, podle jejich názoru, dělo.

4 Rozhodnutí Nejvyššího soudu

V soudním případě D.C. v. Heller bylo Nejvyšším soudem v roce 2008 poměrem 5:4 potvrzeno rozhodnutí odvolacího soudu. Nejvyšší soud tehdy prohlásil zákon D.C. za protiústavní. Hellerovi by podle soudu nemělo být upíráno právo na registraci pistole. Pokud má na pistoli právo, a sice nespadá do nějaké z kategorií zákazů vydané soudem, je způsobilý k držení této zbraně. Pomocí soudní většiny tak bylo rozhodnuto ve prospěch individuálního práva držet zbraň doma za účelem sebeobranu. Poprvé v historii druhého dodatku byla Nejvyšším soudem upřednostněna jedna z interpretací. Naopak dissent v tomto případě argumentuje tím, že druhý dodatek zajišťuje pouze práva ve spojení s domobranou. „Trvalo to až do 26. června, posledního dne období 2007-2008, než bylo rozhodnutí v Hellerovi vydáno.“⁷⁸ Což samo naznačuje, že rozhodování nebylo jednoduché. Cílem mé práce je určit do jaké míry se argumentace NRA shoduje s argumentací soudu.

NRA amicus curiae brief byl citovaný ve stanovisku soudu dvakrát, a to v dissentu. První odkaz se objevuje v souvislosti s neúčinností zákazu zbraní. „Zaprvé poukazují na to, že od okamžiku, kdy zákaz vstoupil v platnost, se násilná kriminalita v Distriktu zvýšila, nikoliv snížila.“⁷⁹ Tímto se soudce Breyer odkazuje na několik amicus curiae brief, z toho jeden právě od NRA. Druhý odkaz dissentu na NRA se týká upírání práva na sebeobranu „(...) Amici tvrdí (s jistou empirickou podporou), že pistole je snadnější držet a ovládat (obzvláště pro lidi s fyzickými slabostmi), snadnější nosit, snadnější s nimi manévrovat v uzavřených prostorech, a že člověk, který ji používá, bude mít ještě volnou ruku, aby vytočil 911.“⁸⁰ Dissent v tomto případě argumentuje tím, že pistole nejsou jediné zbraně použitelné k sebeobraně, proto vydaný zákaz právo na sebeobranu neupírá. Dále tvrdí, že někteří raději používají brokovnice či pušky pro sebeobranu. Argument o volání policie ze strany NRA je mimo jiné totožný se stanoviskem soudu. Soudní většina tvrdí, že Američané považují pistoli za zbraň nejvíc typickou pro sebeobranu, proto jejich úplný

---

⁷⁸ Doherty, Gun Control on Trial, XVI.

⁷⁹ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, dissent Breyera, 2008, 20, <https://www.supremecourt.gov/opinions/07pdf/07-290.pdf> (staženo 24.1. 2019).

⁸⁰ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, dissent Breyera, 31.

zákaz není správný. „Existuje mnoho důvodů, proč občan může upřednostňovat pistol pro domácí obranu: je snadnější uložit ji na místo, které je jednoduše dostupné v případě nouze, (...); může být namířena na zloděje jednou rukou, zatímco druhá ruka vytáhá policii.“⁸¹

4.1 Argumenty Nejvyššího soudu

Soud se v první řadě soustředí na historii a originální výklad druhého dodatku, jenž je pro určení jeho významu z jeho pohledu klíčový. Podporuje svůj argument výčtem historických událostí, soudních případů a interpretací druhého dodatku po jeho ratifikaci učenci, legislativci, soudci aj., které podle jejich názoru nasvědčují tomu, že druhý dodatek zajišťuje individuální právo. Soudní většina se s ohledem na historii odkazuje na Sira Williama Blackstonea, jenž byl anglickým právníkem, soudcem a politikem žijícím v osmnáctém století. Konkrétně pak na jeho dílo *Commentaries on the Laws of England*, které se stalo důležitým zdrojem pro americký právní systém. Rovněž se odkazují na americkou verzi tohoto díla od právníka St. George Tuckera. V této historické analýze se soud snaží dokázat, že právo zaručené druhým dodatkem bylo v době jeho adaptace považováno za fundamentální a že náleželo jednotlivcům.

Soudní většina se dále ve svém stanovisku stejným způsobem jako NRA odkazuje na první a čtvrtý dodatek ústavy. „Nezměněná Ústava a Listina práv používají frázi „právo lidu“ ještě dvakrát, v prvním dodatku a jeho klauzuli o shromáždění a peticích, dále pak ve čtvrtém dodatku a jeho klauzuli o prohlídkách a zabavování.“⁸² Stejně jako první a čtvrtý dodatek, zajišťuje podle jejich názoru druhý dodatek již dříve existující právo. Jeho část „právo lidu vlastnit a nosit zbraně nebude porušeno“ to v jejich očích dokazuje.

Pokud se týká rozhodnutí v případě *United States v. Miller*, Nejvyšší soud, stejně jako NRA, tvrdí, že soud nikdy v tomto případě proti individuální teorii nerozhodl. Miller nespécifikoval rozsah dodatku, řekl pouze, že občan nesmí vlastnit netypickou zbraň, jako právě brokovnici s krátkou, upilovanou hlavní. „Kdyby soud věřil, že druhý dodatek chrání jenom ty sloužící v milici, bylo by zvláštní zkoumat charakter zbraně, spíše než jednoduše poznamenat, že ti dva gauneři nebyli členy domobrany.“⁸³

---

⁸¹ Soudní stanovisko v případě *D.C. v. Heller*, 57.

⁸² Soudní stanovisko v případě *D.C. v. Heller*, 5.

⁸³ Soudní stanovisko v případě *D.C. v. Heller*, 50.

Mimo jiné, NRA ve svém amicus curiae brief tvrdí, že „efektivní milice nemůže vzejít z lidí, kteří nejsou obeznámeni se střelnými zbraněmi. Rozsáhlá civilní obeznámenost se střelnými zbraněmi ze soukromého vlastnictví a užívání na druhou stranu významně přispívá k účinnosti milice, když je vyzvána.“⁸⁴ Soud argumentuje tím stejným, a to sice, že pokud má být milice dobře regulovaná, měli by její členové mít právo na držení zbraně i mimo ni, aby se zbraněmi uměli zacházet.

4.1.1 Prefatory a operative clause

Soudní většina převzala rozdělení druhého dodatku na dvě části, a to na tzv. prefatory clause, úvodní větu a tzv. operative clause, operativní větu. Pokud se týká rozdělení dodatku na dvě části, odkazuje se soud na mnoho jiných zdrojů, což poukazuje na to, jak moc je toto rozdělení druhého dodatku v akademickém prostoru zažitě. Dále tvrdí, že „úvodní věta dodatku oznamuje účel, ale neomezuje nebo nerozšiřuje rozsah druhé části, tedy operativní věty. Text a historie operativní věty dokazují, že znamená individuální právo držet a nosit zbraně.“⁸⁵ Dissent naopak tvrdí, že každé části dodatku musí být přidán význam.

Podle Nejvyššího soudu „by dodatek mohl být přeformulován v „Jelikož je dobře regulovaná milice nezbytná k zabezpečení svobodného státu, právo lidu držet a nosit zbraně nesmí být porušeno.“⁸⁶

4.1.2 Právo na povstání

Důvodem, proč byl druhý dodatek sepsán, byla podle názoru soudní většiny obava z tyranské vlády a následného odzbrojení občanů. Způsobem, jak připravit občany o svobodu, tak nebylo přímo zrušení milic, nýbrž jejich odzbrojení. „Během debat o ratifikaci v roce 1788 byl zjevný strach, že by federální vláda odzbrojila lid, aby zavedla vládu pomocí stálé armády nebo vybrané milice, všudypřítomný v rétorice antifederalistů.“⁸⁷ Účelem druhého dodatku bylo zamezit Kongresu v odzbrojení společnosti a předejít tak eliminaci milice. „(...) Hrozba, že by federální vláda zničila milici občanů tím, že by jim vzala zbraně, byla tím důvodem, že bylo právo —na rozdíl od některých jiných anglických—kodifikováno v písemné ústavě.“⁸⁸

---

⁸⁴ Amicus Curiae Brief for The NRA, 11-12.

⁸⁵ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 1.

⁸⁶ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 3.

⁸⁷ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 25.

⁸⁸ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 26.

Ale „úvodní věta nenaznačuje, že zachování milice bylo jediným důvodem, proč Američané oceňovali toto starodávné právo; nepochybně ho považovali za více důležité pro sebeobranu a lov.“⁸⁹ Podle Nejvyššího soudu „nosit zbraně“ v 18. století neznamenalo pouze nosit zbraně v souvislosti s milicí, nýbrž i mimo ni. Druhý dodatek tedy není ovlivněný jeho úvodní větou a neslouží pouze jednomu militárnímu účelu. V současnosti má pak milice podle soudu přenesený význam a znamená lid jako celek.

4.1.3 Sebeobrana

Jádrem druhého dodatku je podle stanoviska Nejvyššího soudu sebeobrana. Druhý dodatek se netýká pouze zbraní spojených s domobranou. Úplný zákaz pistolí, tak podle soudu porušuje ústavní právo zaručené druhým dodatkem. Nezáleží tedy na výběru standardu soudního přezkumu, jelikož by zákaz D.C. neprošel ani jedním z nich. Podle názoru soudní většiny „se zákaz pistolí rovná zákazu celé třídy „zbraní“, kterou si americká společnost v naprosté většině vybírá pro tento zákonný účel. Zákaz se navíc vztahuje i na domov, kde je potřeba obrany sebe, rodiny a majetku nejvíce akutní.“⁹⁰ Zatímco je soudní většina přesvědčena o tom, že je sebeobrana jádrem druhého dodatku, disent tvrdí, že je jeho vedlejším zájmem.

Vzhledem k požadavku uchovávat jiné zbraně nebo pistole registrované před rokem 1976 doma nenabitě a se zámkem na spoušti se soudce John Roberts během ústních argumentů zeptal Waltera Dellingera, zástupce D.C., „Pokud je Vaše interpretace správná, jak dlouho trvá odjistit pojistku spouště a zbraň zprovoznit?“⁹¹, načež mu Dellinger odpověděl, že jemu jako neoborníkovi to trvalo 3 sekundy. Ve stanovisku soudu se pak objevuje názor, že „(...) požadavek, aby jakákoliv legální střelná zbraň v domácnosti byla rozebrána nebo zajištěna pojistkou spouště, znemožňuje občanům používat zbraně pro základní zákonný účel sebeobranu, a proto je protiústavní.“⁹² Tři sekundy jsou tedy podle pěti soudců Nejvyššího soudu rozhodující a tato opatření není možné respektovat.

---

⁸⁹ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 26.

⁹⁰ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 56.

⁹¹ John Roberts, Ústní argumenty v případě D.C. v. Heller, 01:28:49, 18.3. 2008, <https://www.oyez.org/cases/2007/07-290#argument> (staženo 20.3. 2019).

⁹² Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 2.

4.1.4 Regulace ano

Soud tvrdí, že právo držet zbraň není neomezené, a že občan nemá právo držet zbraň pro jakýkoliv účel. „(...) Nic v našem stanovisku by nemělo zpochybňovat dlouhodobé zákazy držení střelných zbraní zločinci a duševně nemocnými nebo zákony zakazující nošení střelných zbraní na citlivých místech, jako jsou školy, vládní budovy, nebo zákony, stanovující podmínky a předpoklady komerčního prodeje zbraní.“⁹³ Dále Nejvyšší soud podporuje zákaz skrytého nošení zbraní.

Pokud má ale druhý dodatek chránit již dříve existující právo, tedy stejné právo jako je zajištěno prvním a čtvrtým dodatkem, jak je možné, že je na něj uvaleno tolik regulací? Duševně nemocní mají právo na svobodný projev, ... ale nemají podle Nejvyššího soudu právo na sebeobranu. Stejně tak mají neusvědčení zločinci právo využít čtvrtého dodatku, ale nemají právo využít práva sebeobrany zaručeného druhým dodatkem. Podle mého názoru sebeobrana není zajištěna druhým dodatkem, nýbrž je právem již dříve existujícím a není tedy třeba, aby bylo písemně zakotveno. Pokud by druhý dodatek nikdy nebyl sepsán, občané by zajisté měli právo bránit sami sebe, své blízké i svůj majetek.

Zvláštní je z mého pohledu také to, že původním účelem druhého dodatku bylo právo na povstání proti tyranské vládě, jak Nejvyšší soud koneckonců potvrzuje, ale držení zbraní na místech jako jsou vládní budovy zakazuje. Pokud by se tedy uchýlilo k tomu, že by byla potřeba využít onoho práva na povstání, museli by občané porušit zákon? Neznemožnilo by to pak občanům takovou tyranskou vládu porazit?

Jak je dobře známo z Deklarace nezávislosti sepsané Thomasem Jeffersonem, povstání proti tyranské vládě je vždy z podstaty věci legitimní pouze z hlediska přirozeného práva, platné pozitivní právo tento postup z podstaty věci vylučuje. Pokud by britská armáda dokázala americkou revoluční armádu vojensky porazit, všichni signatáři Deklarace nezávislosti by byli velmi pravděpodobně odsouzeni řádnými britskými soudy za vlastizrady a řádně popraveni.

Občan podle Nejvyššího soudu má právo povstat ve chvíli, kdy je mu upírána svoboda prostřednictvím tyranské vlády, pokud se mu to však nepodaří, bude za to tyranskou vládou podle platných zákonů ohledně zákazu vlastizrady potrestán.

Nejvyšší soud v případě D.C. v. Heller kopíruje myšlenky NRA při tvrzení, že sebeobrana je jádrem druhého dodatku. Právo na povstání, na čemž se shodnou jak

---

⁹³ Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller, 54-55.

zastánci individuálního práva, tak zastánci kolektivního práva, je podle soudu originálním účelem tohoto dodatku. Vzhledem k ulpění na originalismu bych tedy předpokládala, že původní význam dodatku představuje jeho chápání i v současnosti. V druhém dodatku není jediné slovo, které by naznačovalo tomu, že dodatek zaručuje právo na sebeobranu. Přesto soud přidává druhému dodatku nový význam, za který NRA desetiletí úspěšně lobbovala. Dále soud kopíruje myšlenku NRA o svobodě, a to, když tvrdí, že zákaz Washingtonu D.C. upírá občanům právo zaručené ústavou. Což není pravda, jelikož pistole mohou být k sebeobraně použity, jen musí být podle zákona uskladněny se zámekem na spoušti. Soud a NRA se shodne i v tom, že právo držet zbraň je fundamentální a že je to již dříve existující právo. Zčásti pak Nejvyšší soud kopíruje myšlenku NRA, že člověk by měl být schopný bránit sám sebe, svoji rodinu a majetek, pokud se tak rozhodne. Toto tvrzení připomíná argument NRA o maskulinitě a soběstačnosti. Stejně jako NRA soud argumentuje tím, že byl zákon neúspěšný v pokusu snížit kriminalitu v distriktu a že neslouží žádnému rozumnému účelu. V neposlední řadě byla NRA úspěšná v lobbování akademického prostoru, jelikož soud přejal rozdělení druhého dodatku na dvě části přesně tak, jak s ním poprvé přišel autor Nelson Lund, a mimo jiné přihlížel k veřejnému mínění, které bylo díky kampani NRA ovlivněno ve prospěch individuálního práva držet zbraň.

4.2 Analýza jednotlivých soudců

„Všech pět soudců v Hellerově většině bylo jmenováno prezidenty, kteří sami byli členy NRA.“⁹⁴ Antonin Scalia a Anthony Kennedy byli jmenováni Ronaldem Reaganem. Clarence Thomas byl jmenován Bushem starším. John Roberts a Samuel Alito pak Bushem mladším.

Důležitý byl pro stranu respondentů moment, kdy Samuel Alito nahradil pozici Sandry Day O'Connor. Ta byla nominovaná do Nejvyššího soudu jako první žena prezidentem Reaganem. Častěji hlasovala s konzervativci, známá byla „(...) ale také jako swing vote v kontroverzních případech.“⁹⁵ Předpovídalo se, že konzervativní soudci budou hlasovat za práva na zbraně. Proto Samuel Alito zlepšil výhledy pro Hellera a jeho stranu soudního sporu na úspěch.

---

⁹⁴ Waldman, “How the NRA Rewrote the Second Amendment”.

⁹⁵ “Sandra Day O'Connor.” Oyez, https://www.oyez.org/justices/sandra_day_oconnor. (staženo 22.4. 2019).

4.2.1 Antonin Scalia

Antonin Scalia je autorem stanoviska soudní většiny, ve kterém ho podpořili další čtyři soudci. Z mého pohledu jsou jeho názory ve stanovisku převládající a během ústních argumentů je zřejmé, jak bude později hlasovat. Jeho hlavním argumentem je historická analýza. Podle něj je důležité hledat, jaký význam měl druhý dodatek v době jeho adaptace. Scalia byl založením konzervativce a řídil se originalismem a textualismem, pomocí čehož v jeho očích chránil ústavu. Originalismus znamená snažit se interpretovat ústavu tak, jak by ji interpretovali v té době, kdy byla sepsána. Textualismus se pak soustředí pouze na slova použítá v daném textu a jejich samotný význam v době adaptace. Toto ale není běžným soudním postupem. „Případy zabývající se ústavou v současné době obvykle zahrnují aplikaci ustálených ústavních předpisů, které všechny strany akceptují jako závazné. V takovýchto případech obvykle pro autora stanoviska není možné, aby dlouze diskutoval o textu, historii a struktuře ústavy.“⁹⁶

Scalia první část druhého dodatku vysvětluje jako prologovou část. Stejně jako Nelson Lund rozděluje dodatek na úvodní větu a operativní větu, což znovu poukazuje na to, jak moc je toto rozdělení nejen ve společnosti ale i mezi soudci zažité. Druhá část dodatku, která říká „právo lidu držet a nosit zbraně nebude porušeno“, podle jeho názoru potvrzuje, že toto právo existovalo již dříve a bylo zaručeno jednotlivcům. Dodatek nezaručuje právo jenom v souvislosti s domobranou. První část dodatku tedy nelimituje rozsah jeho zbytku, nýbrž určuje jeho účel. Toto je podle soudce disentu Stevense chyba, jelikož každé části dodatku musí být přidán význam. Podle disentu je Scalia schopný podpořit svůj argument jen tak, že ignoruje první část dodatku.

Svůj názor dále Scalia podporuje tak, že „(...) rozdělí frázi „nosit zbraně“ na dvě samostatná slova. Pokud slovo „nosit“ má nemilitární význam (jako synonymum pro „držet“), pak „nosit zbraně“ musí chránit nemilitární právo.“⁹⁷ A slovo nosit podle jeho názoru nemilitární význam má. V tomto smyslu využívá textualismu a odkazuje se na anglickou Listinu práv a amerického právníka Tuckera.

Podle jeho názoru zákaz D.C. nefunguje jako regulace, ale jako prohibice. „Někteří si bezpochyby myslí, že druhý dodatek je zastaralý ve společnosti, kde je naše stála armáda pýchou našeho národa, kde dobře vycvičené policejní síly poskytují osobní

---

⁹⁶ Akhil Reed Amar, Heller, HLR, and Holistic Legal Reasoning, Harvard Law Review 122, č. 1 (listopad 2008), 147. <https://harvardlawreview.org/2008/11/heller-hlr-and-holistic-legal-reasoning/> (staženo 20.4. 2019).

⁹⁷ Kozuskanich a Cornell, The Second Amendment on Trial, 211.

bezpečnost a kde je násilí spojené se zbraněmi vážným problémem. To je možná diskutabilní, ale co není diskutabilní je, že není rolí tohoto soudu prohlásit druhý dodatek zaniklým.⁹⁸ Stejně tak argumentuje NRA ve svém amicus curiae brief, když píše, „Pokud bude druhý dodatek interpretován tak, jak ho navrhovatelé a jeho podporující amici navrhuji, a zákony Distriktu budou potvrzeny, individuální právo držet a nosit zbraň—identifikované tvůrci v samotném textu Ústavy jako nezbytné „k zabezpečení svobodného státu“—bude nejen porušeno, ale efektivně odstraněno.“⁹⁹

Scalia také používá spojení „občané dodržující právo“. Snaží se tak poukázat na rozdíl mezi dobrem a zlem, a na to, jak je dobrým kvůli chování zlých ono právo upíráno. V této argumentaci se velmi podobá Ronaldu Reaganovi, Harlonovi Carterovi či jiným představitelům NRA.¹⁰⁰ Scalia sice není členem NRA, a nepovedlo se mi nalézt žádné kontakty mezi ním a lidmi z NRA, nicméně je z jeho vystupování zřejmé, že je zbraňový nadšenec. Podle mého názoru se Scaliovi v tomto soudním případě nepovedlo být nestranným, i když o tom byl přesvědčený, a přinesl do něj své osobní postoje a názory na zbraně.

4.2.2 Samuel Alito

Dalším, kdo se připojil k soudní většině, byl Samuel Alito, založením konzervativec, jenž „je známý pro svoje pravicové sklony, které někdy zahrnují libertariánské ideály.“¹⁰¹

Věřím tomu, že byl do Nejvyššího soudu vybrán prezidentem Bushem mladším, který sám byl podporován NRA, jako zastávce práv spojených se zbraněmi. „Alito, předtím, než přišel k Nejvyššímu soudu, se připojil k menšinovému názoru v *United States v. Rybar* (1996), který by svrhl federální zákaz nových kulometů na základě obchodních ustanovení. Zatímco *Rybar* nebyl o druhém dodatku, bylo to o zbraních.“¹⁰² Dalo se tak předpokládat, že v tomto případě bude hlasovat s konzervativci tak, aby zákon D.C. zrušil.

“Soudce Alito, který byl podpořen hlavním soudcem Johnem G. Robertsem Jr. a soudcem Antoninem Scaliou, Anthonyem M. Kennedym a z velké části Clarencem

---

⁹⁸ Soudní stanovisko v případě *D.C. v. Heller*, 64.

⁹⁹ Amicus Curiae Brief for The NRA, 1.

¹⁰⁰ Reva B. Siegel, *Dead or Alive: Originalism as Popular Constitutionalism in Heller*, *Harvard Law Review* 122, č. 1 (listopad 2008), 239. <https://harvardlawreview.org/2008/11/dead-or-alive-originalism-as-popular-constitutionalism-in-heller/> (staženo 20.4. 2019).

¹⁰¹ "Samuel A. Alito, Jr." Oyez, www.oyez.org/justices/samuel_a_alito_jr. (staženo 22.4. 2019).

¹⁰² Doherty, *Gun Control on Trial*, 100.

Thomasem, uznal, že rozhodnutí může „vést k rozsáhlým a nákladným soudním sporům“, ale řekl, že to je cena za chránění ústavních svobod.¹⁰³ Podle něj soud musí chránit práva zaručená ústavou a zákaz D.C. takové ústavní právo upírá. Stejně jako soudce Scalia je toho názoru, že není rolí soudu prohlásit dodatek zaniklým a “ (...) řekl, že právo na sebeobranu chráněné druhým dodatkem je fundamentální pro americkou koncepci spořádané svobody.”¹⁰⁴ Tato argumentace se velmi podobá argumentu NRA o upírání svobody a o fundamentalitě druhého dodatku, nicméně neexistují žádné záznamy o Alitovi a jeho možných kontaktech s touto organizací.

4.2.3 Clarence Thomas

Soudci běžně využívají ústních argumentů k vyjádření jejich názoru či k nalezení odpovědi na nevyjasněné otázky. Clarence Thomas se od nich liší, jelikož „je známý pro svoje tiché, stoické vystupování během ústních argumentů (...)“¹⁰⁵ Přesně tak tomu bylo i v Hellerovi, kde během ústních argumentů nepoložil ani jednu otázku.

Nicméně je přesvědčeným konzervativcem a „výrazně přispěl k názoru Scali v případě District of Columbia v. Heller“¹⁰⁶, když přiznal velký význam akademického prostoru a „(...) napsal o „rostoucím množství vědeckých komentářů“, které „naznačuje, že „právo držet a nosit zbraň“ je, jak naznačuje text dodatku, individuální právo“¹⁰⁷. Thomas také není členem NRA, jeho pohled na druhý dodatek je ale velmi totožný s tím NRA.

4.2.4 John Roberts

Hlavní soudce „John G. Roberts, Jr. obhajoval a provedl přeorientování Nejvyššího soudu na éru soudní zdrženlivosti a úcty k existujícím mocenským strukturám v americké politice.“¹⁰⁸ Soud v tomto případě podle mého názoru byl až příliš pasivní a přihlížel k veřejnému konsenzu a mínění. Svým přístupem tak vyšel vstříc NRA.

Během ústních argumentů pokládá soudce Roberts otázku, při které ukazuje svůj postoj k dané problematice, „Pokud je to omezeno na státní milice, proč by říkali „právo

---

¹⁰³ Dle citace: Adam Liptak, „Justices Extend Firearm Rights in 5-to-4 Ruling“ The New York Times, (28. červen 2010), <https://www.nytimes.com/2010/06/29/us/29scotus.html> (16.12. 2018)

¹⁰⁴ Ibid.

¹⁰⁵ "Clarence Thomas." Oyez, www.oyez.org/justices/clarence_thomas (staženo 22.4. 2019).

¹⁰⁶ Ibid.

¹⁰⁷ Dle citace: Doherty, Gun Control on Trial, 99-100.

¹⁰⁸ "John G. Roberts, Jr." Oyez, www.oyez.org/justices/john_g_roberts_jr (staženo 22.4. 2019).

lidu“? (...) Proč by neřekli „státní milice mají právo držet zbraně?“¹⁰⁹ Stejně jako NRA se soudce Roberts soustředí na druhou část dodatku a na část „právo lidu“, které by mohlo být jeho chybnou interpretací upíráno.

4.2.5 Anthony Kennedy

Anthony Kennedy, předtím, než se stal soudcem, pracoval jako lobbista v Kalifornii. Zde navázal kontakty s Edem Meesem, již zmíněným lobbistou, který měl blízko k tehdejšímu guvernérovi Ronaldu Reaganovi. Díky němu se také k soudnictví dostal, jelikož ho „Reagan doporučil prezidentovi Geraldovi R. Fordovi na místo v odvolacím soudu USA pro devátý okruh.“¹¹⁰ Je tedy dost možné, že soudce Kennedy sdílí některé myšlenky NRA.

„(...) Soudce Kennedy není snadno ovlivněn ideologickým dogmatem nebo rétorikou.“¹¹¹ V případě D.C. v. Heller sehrál Kennedy roli tzv. swing vote. Během ústních argumentů není zřejmé, jak bude později hlasovat. Pokládá otázky, ze kterých lze jeho nejistotu odvodit. Většina z těchto otázek je kladena v duchu konzervativců. Například pak ale souhlasí se soudkyní Ginsburgovou, která je v tomto soudním případě v disentu.

Závěr

V mé bakalářské práci jsem se snažila odpovědět na otázku, nakolik organizace NRA dokázala ovlivnit soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller. Pro dosažení mého cíle jsem mimo jiné analyzovala amicus curiae brief na podporu respondenta ze strany NRA, a to pro kategorizaci hlavních argumentů v tomto případě, které jsou zároveň dlouhodobě prosazovanými argumenty NRA. Dále jsem analyzovala soudní stanovisko, ve kterém jsem hledala stejné, či podobné argumenty s těmi, které dlouhodobě otevřeně šíří NRA.

V rámci legitimního lobbingu prosazuje NRA své názory ve všech možných směrech už po několik desetiletí. Úspěšně se tak stala součástí dění za zavřenými dveřmi i ve veřejném prostoru. Postupně se jí povedlo ovládnout zákonodárnou moc, tj. Kongres natolik, že zásadní legislativa, která by na federální úrovni omezovala právo nosit zbraň, se ani nechystá. Pomocí voleb dostala NRA své kandidáty do různých pozic exekutivní i

---

¹⁰⁹ John Roberts, Ústní argumenty v případě D.C. v. Heller, 00:01:50.

¹¹⁰ "Anthony M. Kennedy." Oyez, https://www.oyez.org/justices/anthony_m_kennedy (staženo 22.4.2019).

¹¹¹ Ibid.

legislativní moci jak na federální, tak na státní úrovni. Zvolení NRA prosazovaného prezidenta Reagana pak organizaci naskytlo jedinečnou možnost, jak prosazovat svoje představy. V tomto období se jim podařilo i dosadit své lidi k nižším soudům. Toto úsilí nakonec vyústilo i v úspěšné lobbování u Nejvyššího soudu.

V práci jsem dokázala, že byla NRA úspěšná v nelegitimním lobbování v oblasti akademického prostoru. Nejvyšší soud přejal rozdělení druhého dodatku na dvě části přesně tak, jak s ním poprvé přišel autor Nelson Lund, jehož výzkum byl prokazatelně sponzorovaný NRA. Organizace v tomto směru uspěla, jelikož, jak si toho v případě soudce Clarence Thomase můžeme všimnout, Nejvyšší soud přihlížel jak k národnímu konsenzu, tak k právnickým názorům a akademickým článkům, které podle něj naznačují, že druhý dodatek zajišťuje individuální právo držet zbraň.

Když NRA propojila lobbování ve všech složkách státní moci a přidala lobbování akademického prostoru, postupně ze sebe vytvořila těžko porazitelného soupeře. Jelikož tato kampaň působila po několik desetiletí, názory NRA se natolik prosadily v jimi sponzorovaném akademickém prostoru, že už jsou považovány za všeobecně přijímané. Je s podivem, že i přes negativní zkušenosti s účelovým výzkumem sponzorovaným tabákovými společnostmi, jehož použití je u soudu dnes považováno za jasně nepřipustné, se zbrojním firmám sponzorujícím NRA, a skrz ni pak výzkum v oblasti druhého dodatku, podařilo zakrýt svoje stopy natolik, že obvinění z nezákonného ovlivňování nebyla ani vznesena.

NRA se nejprve obávala, že by u Nejvyššího soudu nemusela se soudním případem uspět, a proto s případem Cato Institute nesouhlasila. Naopak. Pokoušela se ho všemožně sabotovat. Vzhledem k maření činnosti Cato Institute ze strany NRA můžeme vůbec pochybovat o tom, jestli si NRA přála, aby případ zabývající se druhým dodatkem u Nejvyššího soudu uspěl. Může se zdát, že organizace soudní případ podporovala jen kvůli svému statusu a tomu, za co tvrdí, že bojuje. Je pravděpodobné, že se obávala toho, že by přišla o svoji zastrašovací techniku, která funguje jako efektivní marketing pro nákup zbraní. Kdyby ústava zajišťovala individuální právo, nebylo by nadále možné, aby omezující zákony v budoucnu procházely a vláda by tak zajisté nemohla občany o jejich zbraně připravit. Nicméně v tu chvíli, kdy bylo jisté, že bude soudní případ Nejvyšším soudem přijat, naprosto se případu oddala a Cato Institute měl jejich plnou podporu. Ta se nejvíc projevila v organizaci amicus curiae brief. Jejich podpora nasvědčuje spíše tomu, že NRA chtěla, aby soudní případ u Nejvyššího soudu uspěl, pouze si přála, aby byl pod jejich vedením a aby byla zásluha přičítána NRA.

Pozornost Nejvyššího soudu byla v tomto případě z největší části věnována historii druhého dodatku a interpretaci po jeho ratifikaci. „V Hellerovi soudní většina přijala nový originalismus a jeho soustředění na veřejné mínění v době přijímání dodatku.“¹¹² Podle Nejvyššího soudu byl druhý dodatek vytvořen za účelem předcházení eliminace milice a kvůli zaručení práva na povstání proti tyranské vládě. Nelogické pak tedy je, že soud tvrdí, že jádrem druhého dodatku je sebeobrana. Pomocí originalismu a historické analýzy soud potvrdil, že druhý dodatek zajišťuje ono právo na povstání a z neznámého důvodu, stejně jako NRA, rozšířil jeho význam i na právo na sebeobranu. Vzhledem k ulpění na originalismu bych předpokládala, že bude původní význam dodatku představovat i jeho chápání v současnosti.

Dále soud kopíruje myšlenku NRA o svobodě, když tvrdí, že zákaz Washingtonu D.C. upírá občanům právo zaručené ústavou a funguje jako prohibice. To ale není pravda. Pistole mohou být k sebeobraně použity, jen musí být odjištěn zámek spouště. Soud a NRA se dále shodnou v tom, že právo držet zbraň je fundamentální. Tímto soud kopíruje i myšlenku NRA o maskulinitě a individualismu jako legitimním základem všech ostatních práv. Podle názoru obou stran by člověk měl být schopný bránit sám sebe, svoji rodinu a majetek. Stejně jako NRA soud argumentuje tím, že byl zákon neúspěšný v pokusu snížit kriminalitu v D.C. a že neslouží žádnému rozumnému účelu.

Argumentace soudu byla natolik podobná s tou NRA, že ji soudci museli převzít. V argumentaci soudu se objevují dlouhodobě prosazované názory NRA, o kterých soudci museli vědět. I kdyby soudci nepodporovali NRA, pořád podpořili rozhodnutím Cato Institute, který případ vedl. Ten sice může tvrdit, že je v určitých ohledech oponentem NRA, nicméně převzal jejich rétoriku a podporuje individuální právo držet zbraň stejným způsobem jako tato organizace.

Je pravdou, že by soudci měli být izolováni tlakům lobbingu a měli by být naprosto nestranní. Žádné přímé kontakty mezi soudci a lidmi z NRA jsem také neobjevila. To ale nemusí znamenat, že žádné takové kontakty neexistovaly. Těchto pět soudců bylo zvoleno prezidenty, kteří byli podporováni NRA, a věřím tomu, že byli kromě jiného nominováni kvůli tomu, jak by v tomto případě hlasovali. Což znamená, že pro soudce samotné muselo být rozhodnutí velmi důležité. Po dlouhých letech kampaně NRA soudci nemusí brát tyto názory za čistě lobbistické, jelikož jsou už hluboce

---

¹¹² Kozuskanich a Cornell, *The Second Amendment on Trial*, 22.

zakořeněné v americké sponzorované akademické obci, a ve výsledku pak i v laické společnosti.

Moje hypotéza se potvrdila, došla jsem k tomu, že sice není zásluhou NRA, že se soudní případ zrodil, nicméně bez jejího intenzivního lobbování a prosazování svých názorů na veřejnosti by případ vzniknout nemohl a nebýt NRA, zajisté by nebylo rozhodnuto ve prospěch Hellera. Argumentace soudu je velmi shodná s argumentací samotné NRA.

Justice by měla být nezávislou složkou státní moci. Pokud jsou soudy ovlivněny, nerozhodují nestranně, a to je jejich úkolem. Soudci by rovněž neměly zohledňovat veřejné mínění, které je snadno ovlivnitelné.

Summary

Since the Revolt at Cincinnati the NRA has been promoting the individual right to bear guns in every way possible. Gradually it gained control over the legislative power, the Congress. With the help of the elections it appointed its candidates throughout the USA. Appointment of Ronald Reagan to the post of the president was then a unique opportunity to change its politics into law.

NRA was also successful in lobbying in the academic space. In this case the Supreme Court took into account the national consensus as well as the legal opinions. The Supreme Court divides the Second Amendment into two clauses, exactly like Nelson Lund, sponsored by the NRA, did. The success can be seen thanks to justice Clarence Thomas who said the academic articles showed that the Amendment guarantees an individual right to bear guns. When the NRA combined lobbying of every branch of the government with lobbying of the academic space, it became hard to defeat.

At first, the NRA was worried if the Supreme Court would take a case involving the Second Amendment and if it did, the NRA worried it would not decide in its favor. It did not support the Cato Institute and their case. But as the Supreme Court decided to take the case, they became allies and Cato Institute had their full support.

In this case, the attention of the Supreme Court was mostly dedicated to the history and the text of the Second Amendment. The Court ruled that the Amendment was created to ensure the people had a right to revolt if there ever was a tyrannical government. To me it then seems illogical that it widened the scope of the Amendment, just like the NRA does, and said it should also serve the purpose of self-defense. With regard to originalism

I would suppose that the reason it was created for should also be its only purpose nowadays. The text of the amendment says nothing about self-defense. Furthermore, the Court copies the thought of the NRA about freedom when it says the gun ban works as a prohibition. That is not true because people can still use the handguns they just have to store them with a trigger-lock. Both sides think the right guaranteed by the Amendment is fundamental and demonstrates the frontier masculinity. They also agree that the city's ban was unsuccessful in its attempt to make the District less violent and therefore it does not serve any reasonable purpose.

It is true that the justices should be isolated from the pressure of the lobby and that they should be absolutely unbiased. I did not find any direct contact between the justices and the NRA. However, that does not mean there had been none. The five justices of the majority were elected by the NRA presidents which in my opinion means the decision was important for them.

In my thesis I tried to answer the question, to what extent did the NRA influence the decision in the case *D.C. v. Heller*. I came to the conclusion that the NRA is not the reason the case started but without its intensive lobbying there would be no such case and surely the Court would not have decided as it did if it was not for the NRA's campaign. The opinion of the Court resembles the NRA's thoughts in many ways. The argumentation of the Court was so similar with that of the NRA that the justices had to be influenced by it. In the opinion of the Court you can see views the NRA had been promoting for a long time. Even if the Court did not support the NRA, they ruled in favor of the Cato Institute which is in many aspects same as the NRA as they both promote the individual right to bear arms.

Použitá literatura

- Druhý dodatek k Ústavě Spojených států amerických, 1791.
- Desátý dodatek k Ústavě Spojených států amerických, 1791.
- Amar Akhil Reed. Heller, HLR, and Holistic Legal Reasoning, Harvard Law Review 122, č. 1 (listopad 2008), 147.
<https://harvardlawreview.org/2008/11/heller-hlr-and-holistic-legal-reasoning/>
(staženo 20.4. 2019).
- Bastlová, Renée. „Druhý dodatek Ústavy Spojených států amerických a vývoj jeho interpretace“. (ročníková práce, Univerzita Karlova, 2018).
- Doherty, Brian. Gun control on trial: Inside the Supreme Court Battle over the Second Amendment. Cato Institute, 2008.
- Donald W. Dowd, “The Relevance of the Second Amendment to Gun Control Legislation”, Montana Law Review 58, č. 1 (zima, 1997).
<http://eds.b.ebscohost.com/> (staženo 10.8. 2018).
- Holyoke, Thomas T. Interest Groups and Lobbying: Pursuing Political Interests in America, Routledge, 2018. ProQuest Ebook Central,
<http://ebookcentral.proquest.com/> (staženo 19.1. 2019).
- Jacobs James B. Can Gun Control Work? Oxford University Press, 2002.
<http://web.b.ebscohost.com> (staženo 20.10. 2018).
- Kozuskanich Nathan a Cornell Saul A. The Second Amendment on Trial: Critical Essays on District of Columbia v. Heller. University of Massachusetts Press. 2013. <https://ebookcentral.proquest.com> (19.1. 2019).
- Lund, Nelson. „The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation“, 39 Alabama Law Review 103 (1987).
<http://eds.a.ebscohost.com/> (staženo 16.7. 2018).
- Melzer, Scott. Gun Crusaders The NRA's Culture War, University Press, 2009, New York. <https://ebookcentral.proquest.com> (staženo 28.12.).
- Siegel, Reva B. Dead or Alive: Originalism as Popular Constitutionalism in Heller, Harvard Law Review 122, č. 1 (listopad 2008)
<https://harvardlawreview.org/2008/11/dead-or-alive-originalism-as-popular-constitutionalism-in-heller/> (staženo 20.4. 2019).

- Williams David C., *The Mythic Meanings of the Second Amendment: Taming Political Violence in a Constitutional Republic*. (Yale University Press, 2003). <https://ebookcentral.proquest.com> (staženo 11.8. 2018).
- Winkler, Adam. *NRA Fantasies Shouldn't Shape our Courts*, USA Today (6. dubna 2016), <http://eds.a.ebscohost.com/> (staženo 16.12. 2018).
- Zetter, Lionel. *Lobbying: The Art of Political Persuasion*, Harriman House, 2011. ProQuest Ebook Central, <https://ebookcentral-proquest-com.ezproxy.is.cuni.cz/>. (staženo 19.1. 2019).

Soudní dokumenty

- Amicus Curiae Brief. Brief for The National Rifle Association and the NRA Civil Rights Defense Fund as Amici Curiae Supporting Respondent. https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCuNRACivilRightsDefFnd.pdf (staženo 13.4. 2019).
- Amicus Curiae Brief. Brief of Second Amendment Foundation as Amicus Curiae Supporting Respondent. https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCu2ndAmendFound.pdf (staženo 13.4. 2019).
- Amicus Curiae Brief. Brief of Amicus Curiae The Rutherford Institute in Support of Respondent. https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCuRutherfordInstnew.pdf (staženo 13.4. 2019).
- Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller. 2008. <https://www.supremecourt.gov/opinions/07pdf/07-290.pdf> (staženo 24.1. 2019).
- Ústní argumenty v případě D.C. v. Heller. 18.3. 2008. <https://www.oyez.org/cases/2007/07-290#argument> (staženo 20.3. 2019).

Internetové zdroje

- "Analysis: What is the NRA?" BBC News, (březen, 2000), <http://news.bbc.co.uk/2/hi/americas/332555.stm> (staženo 19.1. 2019).
- "Anthony M. Kennedy." Oyez, https://www.oyez.org/justices/anthony_m_kennedy (staženo 22.4. 2019).

- Ceny zbraní, <https://www.usafirearms.com/> (6.5. 2019).
- "Clarence Thomas." Oyez, www.oyez.org/justices/clarence_thomas (staženo 22.4. 2019).
- Gibeaut, John. „A Shot at the Second Amendment, listopad 2007” ABA Journal (listopad 2007), http://www.abajournal.com/magazine/article/a_shot_at_the_second_amendment/ (staženo 19.1. 2019).
- „Guns“. Oficiální webové stránky Gallup. <https://news.gallup.com/poll/1645/guns.aspx> (staženo 10.3. 2019).
- Ingraham, Christopher. “There are more guns than people in the United States, according to a new study of global firearm ownership“ The Washington Post, (19. června 2018), https://www.washingtonpost.com/news/wonk/wp/2018/06/19/there-are-more-guns-than-people-in-the-united-states-according-to-a-new-study-of-global-firearm-ownership/?noredirect=on&utm_term=.ac139df799eb (staženo 6.5. 2019).
- "John G. Roberts, Jr." Oyez, www.oyez.org/justices/john_g_roberts_jr (staženo 22.4. 2019).
- Liptak, Adam. „Justices Extend Firearm Rights in 5-to-4 Ruling“ The New York Times, (28. červen 2010), <https://www.nytimes.com/2010/06/29/us/29scotus.html> (16.12. 2018).
- Lopez, German. „How the NRA resurrected the Second Amendment“ VOX (květen 2018), <https://www.vox.com/policy-and-politics/2017/10/12/16418524/nra-second-amendment-guns-violence> (staženo 16.12. 2018).
- Marcus, Ruth a David Hoffman. “NRA Gets Meese to Withdraw Proposal to Ban Plastic Guns” The Washinton Post, (22. října 1987), https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1987/10/22/nra-gets-meese-to-withdraw-proposal-to-ban-plastic-guns/2c9d2dde-f518-4fa7-b023-3b41f5585828/?noredirect=on&utm_term=.5de634bf75f5 (staženo 20.4. 2019).
- "Samuel A. Alito, Jr." Oyez, www.oyez.org/justices/samuel_a_alito_jr. (staženo 22.4. 2019).

- "Sandra Day O'Connor." Oyez, https://www.oyez.org/justices/sandra_day_oconnor. (staženo 22.4. 2019).
- Trotta, Daniel. "U.S. gun sales down 6.1 percent in 2018, extending 'Trump slump'" Reuters, (30. ledna 2019), <https://www.reuters.com/article/us-usa-guns-sales/u-s-gun-sales-down-6-1-percent-in-2018-extending-trump-slump-idUSKCN1PN346> (staženo 6.5. 2019).
- Waldman, Michael. „How the NRA Rewrote the Second Amendment“ Politico Magazine, (19. května 2014), <https://www.politico.com/magazine/story/2014/05/nra-guns-second-amendment-106856> (staženo 10.3. 2019).
- „Warren Burger "2nd Amendment Fraud" 1991 PBS News Hour“ https://www.youtube.com/watch?time_continue=57&v=Eya_k4P-iEo (staženo 20.4. 2019).

TEZE BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno:

Renée Bastlová

E-mail:

31521651@fsv.cuni.cz

Studijní obor:

Mezinárodní teritoriální studia

Semestr a školní rok zahájení práce:

LS 2018

Semestr a školní rok ukončení práce:

LS 2019

Vedoucí bakalářského semináře:

doc. PhDr. Michal Kubát, Ph.D.

Vedoucí práce:

PhDr. Mgr. Kryštof Kozák, Ph.D.

Název práce:

Vliv NRA na soudní rozhodnutí v případě D.C. v. Heller

Charakteristika tématu práce (max. 10 řádek):

Druhý dodatek Ústavy Spojených států amerických říká, že “Dobře udržované milice jsou nezbytné k zabezpečení svobodného státu, právo lidu vlastnit a nosit zbraně nebude porušeno.” Nejvyšší soud USA v roce 2008 v soudním sporu D.C. v. Heller rozhodl ve prospěch individualního práva, a tedy, že každý americký občan má právo držet a používat zbraň doma k sebeobraně. Dick A. Heller byl profesionální policista v D.C., který žádal o povolení nosit pistoli mimo službu domů. Zákony v D.C. ale znemožňovaly jejich registrace, a tak byla jeho žádost zamítnuta. Heller Washington D.C. žaloval, neboť věřil, že mu druhý dodatek právo na tuto zbraň zajišťuje. NRA je jedna z nejsilnějších lobbistických skupin za zbraně v USA a je dobře známo, že jejich rétorika má nemalý vliv na veřejné mínění Američanů. V mé práci odpovídám na otázku, jaký vliv měla NRA na ono soudní rozhodnutí.

Zdůvodnění úprav a změn tématu od zadání projektu do odevzdání práce (max. 10 řádek):

Změnila jsem téma práce a výzkumnou otázku, jelikož původní téma bylo příliš deskriptivní a neatraktivní. Po změně tématu nedošlo již k žádným změnám, pouze k pokroku.

Struktura práce (hlavní kapitoly obsahu):

Práci rozdělují do čtyř hlavních kapitol. V první kapitole se zabývám charakteristikou lobbingu ze strany NRA a nástroji, kterých k dosažení svých cílů používají. V druhé kapitole se věnuji vysvětlení základní problematiky druhého dodatku a cestě onoho soudního případu k Nejvyššímu soudu. Třetí kapitola se soustředí na kategorizaci hlavních argumentů Nejvyššího soudu v případě Heller v. D.C. ze strany NRA a jejich konkrétním argumentům, a to pomocí tzv. amicus curiae brief, který organizace soudu odeslala. Čtvrtá kapitola se zabývá samotným soudním rozhodnutím, kde se snažím nalézt argumenty soudu kryjící se s argumenty NRA. Dále dokazuji kauzalitu pomocí případných styků či kontaktů mezi soudci a osobami z NRA a pomocí dlouhodobých názorů této organizace, které soudci museli znát, jelikož se objevily v amicus curiae brief. Nazávěr expertně odhaduji nakolik mohli být soudci ovlivněni rétorikou NRA.

Prameny a literatura (výběrová bibliografie, max. 30 hlavních titulů):

- Druhý dodatek k Ústavě Spojených států amerických, 1791.
- Doherty, Brian. Gun control on trial: Inside the Supreme Court Battle over the Second Amendment. Cato Institute, 2008.
- Donald W. Dowd, "The Relevance of the Second Amendment to Gun Control Legislation", Montana Law Review 58, č. 1 (zima, 1997). <http://eds.b.ebscohost.com/> (staženo 10.8. 2018).
- Holyoke, Thomas T. Interest Groups and Lobbying: Pursuing Political Interests in America, Routledge, 2018. ProQuest Ebook Central, <http://ebookcentral.proquest.com/> (staženo 19.1. 2019).
- Lund, Nelson. „The Second Amendment, Political Liberty, and the Right to Self-Preservation“, 39 Alabama Law Review 103 (1987). <http://eds.a.ebscohost.com/> (staženo 16.7. 2018).
- Melzer, Scott. Gun Crusaders The NRA's Culture War, University Press, 2009, New York. ProQuest Ebook Central (staženo 28.12.).
- Williams David C., The Mythic Meanings of the Second Amendment: Taming Political Violence in a Constitutional Republic. (Yale University Press, 2003). <https://ebookcentral.proquest.com> (staženo 11.8. 2018).
- Zetter, Lionel. Lobbying: The Art of Political Persuasion, Harriman House, 2011. <https://ebookcentral-proquest-com.ezproxy.is.cuni.cz/>. (staženo 19.1. 2019).
- Amicus Curiae Brief. Brief for The National Rifle Association and the NRA Civil Rights Defense Fund as Amici Curiae Supporting Respondent. https://www.americanbar.org/content/dam/aba/publishing/preview/publiced_preview_briefs_pdfs_07_08_07_290_RespondentAmCuNRACivilRightsDefFnd.pdf (staženo 13.4. 2019).
- Soudní stanovisko v případě D.C. v. Heller. 2008. <https://www.supremecourt.gov/opinions/07pdf/07-290.pdf> (staženo 24.1. 2019).
- Ústní argumenty v případě D.C. v. Heller. 18.3. 2008. <https://www.oyez.org/cases/2007/07-290#argument> (staženo 20.3. 2019).

Podpis studenta a datum:

Schváleno:	Datum	Podpis
Vedoucí práce		
Vedoucí bakalářského semináře		